

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

25

ΣΑΤΟΥΡ ό Μαῦρος
Υπεράνθρωπος

Τò παράξενο μήνυμα

ΜΕΣΑ σ' ένα μεγάλο γραφείο επιπλωμένο με πολυτέλεια, στο είκοστο πάτωμα ενός από τους πιο μεγάλους ούρανοξύστες της Νέας Υόρκης, τέσσερις άντρες κουβεντιάζουν με την ανησυχία ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους.

«Ο ένας απ' αυτούς ο αρχηγός της Μυστικής Υπηρεσίας της Αμερικής, ο δεύτερος ο αρχηγός της Αντικατασκοπείας και οι άλλοι δυο ο αρχηγός και ο υπαρχηγός της Αστυνομίας.

«Ο αρχηγός της Μυστικής Υπηρεσίας μιλάει με άργη και σταθερή φωνή:

—Δε σας κρύβω αγαπητοί μου συνάδελφοι ότι η κατάσταση αυτή με βάζει σε μεγάλη ανησυχία. Πολύ φοβούμαι ότι το μέλλον δε θα είναι καθόλου ρόδινο για μας και για τους ανθρώπους μας! Οι τελευταίες ειδήσεις από όλο τον κόσμο είναι πολύ δυσάρεστες. Οι υπόκοσμοι οι έγκληματίζες και άλλοι ύποπτοι άνθρωποι όλων των μεγαλουπόλεων της Ευρώπης και της Αμερικής βρίσκονται σε πυρετώδη κίνηση. Δε λογαριάζουν καθόλου την αστυνομία και τα εγκλήματα γίνονται μέρα μεσημέρι τὸ ένα πίσω από τ' άλλο. «Όσοι συλλαμβάνονται από την αστυνομία γελούν κατάμουτρα στὰ ὄργανα τοῦ νόμου, σὰν νὰ εἶ-

ναι σίγουροι πώς σύντομα θα ξαναβρούν την ελευθερία τους! Πολλοί απ' αυτούς μάληστα λένε: «Δε φοβόμαστε τίποτα πιά! 'Ο υπόκοσμος όλου του κόσμου έχει άποκτήσει τον Αυτοκράτορά του!» Αλλά, βέβαια μπορεί να είναι κούφια λόγια, όταν όμως τ' ακούει κανείς την ίδια μέρα από έγκληματίες που συνελήφθησαν σε δέκα διαφορετικές χώρες, υποψιάζεται κανείς πώς υπάρχει πράγματι κάποια αλήθεια πίσω από αυτά! Καί, άγοιπητοί μου συνάδελφοι, αν πράγματι υπάρχει ένας Αυτοκράτωρ του έγκλήματος σ' όλο τον κόσμο, τα πράγματα είναι σοβαρά! "Αν όλοι οι έγκληματίαι του κόσμου ενώθουν κάτω από έναν άρχηγό, θα σχηματίσουν έναν τρομερό στρατό στον οποίο δύσκολα θα μπορούσε να αντισταθή ή κοινωνία! 'Ο κίνδυνος είναι μεγάλος και οι εύθυνες μας είναι πιο μεγάλες γιατί στα χέρια μας έχει ανατεθή ή αντιμετώπισή του! Τι προτείνετε, λοιπόν...

Δέν προλαβαίνει να άποτελειώσει τη φράση του. "Από τ' άνοιχτό παράθυρο του δωματίου ένα στρογγυλό άσπρο αντικείμενο περνάει γοργά, διαγράφει μια καμπύλη τροχιά και πέφτει πάνω στο τραπέζι, γύρω από τ' όποιο είναι καθισμένοι οι τέσσερις άντρες!

Για μια στιγμή μένουν άσάλευτοι, άποληθμένοι από την έκπληξή τους. "Επειτα ο άρχηγός της Μυστικής "Αστυ-

νομίας τινάζεται όρθιος και με δυο πηδήματα βρίσκεται κοντά στο παράθυρο. Κυττάζει έξω, μα δε βλέπει τίποτα ύποπτο. Κάτω, σε βάθος είκοσι πατωμάτων, άπλώνεται ο δρόμος γεμάτος αυτοκίνητα και διαβάτες.

"Απάναντι ύψώνεται ένα κτίριο, που ή άπόστασή του από τον ουρανόζυστη είναι τόσο μεγάλη, ώστε είναι άδύνατον να είχαν πετάξει από εκεί τ' άσπρο αντικείμενο.

Ποιος λοιπόν, τ' είχε πετάξει και πώς;

Γεμάτος άπορία ο άρχηγός της Μυστικής "Υπηρεσίας γυρίζει στο τραπέζι και κυττάζει τ' αντικείμενο που είχε πέσει σ' αυτό. Τ' έξωτερικό του άποτελείται από χαρτί. Τ' παίρνει στα χέρια του και ξεδιπλώνει τ' χαρτί. Είναι ένα σημείωμα τυλιγμένο σε μια πέτρα.

Τ' διαβάει γοργά και τ' άπόσώπό του χλωμιάζει. "Επειτα, τ' διαβάει δυνατά στους συναδέλφους του με φωνή που τρέμει έλαφρά:

«Αυτή τη στιγμή εκατοντάδες από τους πιο επικίνδυνους έγκληματίες δραπέτευουν από τις φυλακές τ' θανάτου Σίγκ - Σίγκ! Αυτό είναι μια μικρή άπόδειξη τ' ότι μπορού να κάνω! Σε λίγο, θα σας στείλω διαταγές! "Αν παραικούστε, θα κηρύξω τ' όν πόλεμο!

"Ο Αυτοκράτωρ
του "Υποκόσμου.»

Για μερικά δυτερόλεπτα, οι τέσσερις άντρες μένουν σι-

ώπληοί καὶ ταραγμένοι κυττάζοντας τὸ σημείωμα ποὺ κρατᾷ στα χέρια του ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας. Ἔπειτα, ὁ ὑπαρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας μωρμουρίζει:

— Εἶναι σίγουρα; μιά... φάρσα!

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ τηλέφωνο κουδουνίζει διαπεραστικά. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀντικατασκοπείας σηκώνει τὸ ἀκουστικό καὶ λέει:

— Ἐμπρός!... Ναί! Πῶς; Τί; Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! Κυνηγήστε τους! Μὴν ἀφήσετε κανένα νὰ ξεφύγῃ!

Ἀκουμπάει τὸ ἀκουστικὸ μὲ βρόντο καὶ γυρίζει τοὺς συναδέλφους του:

— Τὸ σημείωμα αὐτὸ δὲν ἦταν μιά φάρσα! Τὸ τηλεφώνημα προερχόταν ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τῶν φυλακῶν Σίγκ Σίγκ! Ἐδραπέτευσαν ὅλοι οἱ κατάδικοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι ἐπρόκειτο νὰ καθίσουν σπῆν ἡλεκτρικὴ κρέκλα!

— Μὰ... πῶς μπόρεσαν νὰ δραπέτευσουν; μωρμουρίζει μὲ ἀπορία ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας. Οἱ πόρτες τοῦ Σίγκ Σίγκ εἶναι οἱ πιὸ γερὲς ἀπὸ ὅλων τῶν φυλακῶν τῆς Ἀμερικῆς!

— Τίς ἔσπασαν! Δηλαδή δὲν τίς ἔσπασαν οἱ κατάδικοι, ἀλλὰ ἄλλοι συνένοχοί τους ἀπὸ ἔξω! Ἔτσι τουλάχιστον, λέει ὁ διευθυντὴς τοῦ Σίγκ Σίγκ. Ξαφνικά, λέει, ἀντήχησαν τρομακτικοὶ κρό-

τοι καί, μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ὅλες οἱ ἐξωτερικὲς πόρτες τῶν φυλακῶν εἶχαν γκρεμιστῇ ἀφήνοντας τὸ δρόμο ἐλεύθερο στοὺς φυλακισμένους! Ἦταν σάμπως γίγαντες μὲ τεράστια σφυριά νὰ χτύπησαν μὲ ὅλη τους τὴ δύναμι τὶς πόρτες! Ἀνεξήγητο, ἔ;

— Ἀνεξήγητο καὶ ἀπίθανο! μωρμουρίζει ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας. Τί θὰ κάνουμε; ἔχουμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε ἐχθροὺς μὲ τρομακτικὴ δύναμι καὶ στατικά μέσα δράσεως! Πρέπει νὰ κινητοποιήσουμε καὶ νὰ θέσουμε σὲ ἐπιφυλακὴ ὅλες τίς δυνάμεις ποὺ διαθέτουμε! Πρέπει νὰ διπλασιάσουμε τίς φρουρὲς τῶν φυλακῶν καί...

Τὸ τηλέφωνο κουδουνίζει πάλι.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας σηκώνει τὸ ἀκουστικό.

— Ἐμπρός!

— Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας, λέει μιά φωνή.

— Ὁ ἴδιος.

— Πεισθήκατε ὅτι τὸ σημείωμά μου ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν; λέει ἡ φωνή. Εἶμαι ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Ὑποκόσμου! Σὲ λίγα λεπτὰ θὰ βρίσκωμαι μέσα στὸ γραφεῖο σας γιὰ νὰ υποβάλω τοὺς ὁρους μου!

Καὶ ἡ τηλεφωνικὴ συνδιάλεξις διακόπτεται.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας μεταδίδει στοὺς συναδέλφους του αὐτὰ ποὺ ἀκουσε καὶ ἔπειτα σηκώνει ἕνα ἄλλο τηλέφωνο ποὺ συνδέει τὰ διά-

φάρα τμήματά του κτιρίου μεταξύ τους, και δίνει διάφορες διαταγές στους ανθρώπους του.

Οι τέσσερις άντρες περιμένουν τώρα σιωπηλοί, γεμάτοι περιέργεια και άπορία...

Θάρρῃ ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Ὑποκόσμου; Θὰ ἔχη τὸ θράσος νὰ μὴ μέσα στὸ κτίριο αὐτὸ ποὺ εἶναι γεμάτο ἀπὸ ἀστυνομικούς;

Ἡ Ἀστραπὴ σήκωσε ἕναν γκάγκστερ καὶ τὸν πέταξε πάνω σ' αὐτοὺς ἄλλους!

Ὁ τρόμος τοῦ Νάνου

ΕΝΑΣ κόντσωμος ἀνθρώπος περπατάει διασπικτὰ σ' ἓνα προάστειο τῆς Νέας Ὑόρκης. Εἶναι σχεδὸν νάνος καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του εἶναι κωμικά. Ἡ μύτη του εἶναι πολὺ μεγάλη, πολὺ γαμπῇ καὶ πολὺ κόκκινη.

Λέγεται Μπίλ Φάκτ ἡ Κοντοπούπη καὶ εἶναι δημοσιογράφος. Εἶχε πάει γιὰ ἓνα ρεπορτάζ καὶ πηγαίνει τώρα νὰ πάρῃ τὸ λεωφορεῖο γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν ἐφημερίδα του.

Καθὼς περπατάει, μορφάζει κωμικὰ καὶ σαλεύει μὲ ἀστείον τρόπο τὴ μύτη του, μουρμουρίζοντας:

— Ἡ μέρα εἶναι ὁμορφὴ ὁ καιρὸς γλυκὸς καὶ ἡ ἀπώστελή μου πῆγε καλὰ! Γιατί, λοιπόν, νὰ εἶμαι τόσο ἄκεφος; Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ μοῦ ξήνει ἀδιάκοπα τὴν καρδιά, σάν... λίμα; Λές νὰ εἶναι κανένα κακὸ προαίσθημα; Λές νὰ μοῦ συμβῇ κανένα κακὸ; Θεούλη μου, ἐσύ ποὺ βλέπεις τὰ πάντα ἀπὸ ψηλά, ὁδήγησε τὰ θήματα τοῦ δούλου σου Κοντοπούπη, στράτα - στράτα, στὸ καλὸ! Φύλαξέ τον ἀπὸ κάθε... κάθε... Χρί... Χριστουλάκη μου! Αὐτὸ εἶναι! Αὐτὸ ἦταν! Βρίσκομαι μπροστὰ σπὺς φυλακὲς Σίγκ Σίγκ! Ἐκεῖ μέσα πῆνουν τοὺς καταδίκους, καθίζοντας τους στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα! Ξορκισμένη νάναι, ξορ-

κισμένη με τον άπτηγανο και το δυόσμο και τη ματζουράνα! Κοντοστούπη, βάλε τα πόδια σου στον ώμο και κόψε το λάσπη μη σε περάσουν για κατάρτικο οι φρουροί και σε γαϊώσουν με τα πολυβόλα τους!

Πραγματικά ο Κοντοστούπης περνάει εκείνη τη στιγμή έμπρός από τις φυλακές Σίγκ Σίγκ. Πανύψηλοι τοίχοι ύψωνονται μπροστά στα έντρομα βλέμματα του νάνου. Τεράστιες άτσάλινες πόρτες. Πάνω στους τοίχους πηγαυνοέρχονται φρουροί και είναι στην μένα πολυβόλα.

Ο Κοντοστούπης σταυροκοπιέται και γυρίζει για να φύγει μακριά από το τρομερό αυτό μέρος.

Την ίδια όμως στιγμή, συμβαίνει κάτι που ξεπερνάει κάθε φαντασία. Κάτι μαύρο και άπιστευτα γοργό πλησιάζει στο κτίριο των φυλακών, σκίζοντας σαν σαΐτα τον αέρα!

Χτυπάει πάνω σε μια άτσάλινη πόρτα, που καταρρέει με βρόντο! Χτυπάει πάνω σε μιαν άλλη και την γκρεμίζει κι αυτή!

Τα πολυβόλα από την κορυφή των τοίχων αρχίζουν να γαιβγίζουν ξερνώντας από τα στόματά τους φωτιά και άτσά-λι!

Σφαίρες σφυρίζουν πάνω από το κεφάλι του νάνου ή χτυπούν την ασφαλτο κοντά στα πόδια του!

Ο Κοντοστούπης τρελλός, από το φόβο του, μένει για μια δυο στιγμές άσπλευτος

Και τότε ο Κεραυνός κι' ο Σα-
τούρ συνεπλάκησαν!...

κυττάζοντας με γουρλωμένα μάτια μια τα πολυβόλα και μια τη μαύρη μορφή, που έ-
ξακολουθεί να γκρεμίζει τους τοίχους και τις πόρτες της φυλακής.

Έπειτα, γυρίζει και το βά-
ζει στα πόδια ούρλιάζοντας:

— Τον άναγνώρισα! Μέ...
με σκοτώσανε! Έφαγα μια σφαίρα στο κεφάλι και δυο στην καρδιά και είμαι σκοτω-
μένος! Δεν πέφτω, γιατί εί-
μαι γερό κόκκαλο και αντέ-
χω! Είμαι όμως νεκρός!
Ωχ! Κι' άλλες σφαίρες! Τι

μὲ νοιάζει! ὅμως ἂν θὰ μὲ χτυπήσουν κι' ἄλλες ἀφοῦ εἶμαι... νεκρός; Τὸν ἀναγνώρισα ὅμως!... Ναί!... Τὸν ἀναγνώρισα!... Πα... Παναγίτσα μου! Συμφορὲς ποὺ μᾶς περιμένουν! Μεγάλες συμφορὲς! Ὦχ, ἡ καρδούλα μου! Πε... πεθαίνω! Ὁχι δὲν πεθαίνω ἀφοῦ εἶμαι κιόλας νεκρός, μὰ ἡ καρδούλα μου πᾶει νὰ σπάσῃ!

Ὁ νάνος δὲν μπόρεσε ποτέ, ἀργότερα νὰ καταλάβῃ πῶς βρῆκε τὸ λεωφορεῖο πῶς μπήκε ἐκεῖ καὶ πῶς ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ φίλου του καὶ συναδέλφου του Τζίμ Μπάρτον!

Μπαίνει στὸν κήπο παραπα τῶντας, μὲ τὸ πρόσωπο κωμικὰ παιραμορφωμένο. Τὸ στόμα του ἀνοιγοκλείνει νευρικὰ καὶ τὰ μάτια του λάμπουν σιὰν νὰ ἔχῃ ὑψηλὸ πυρετό.

Ἀνεβαίνει στὴ βεράντα καὶ μπαίνει στὴν τραπεζαρία, ὅπου εἶναι ὁ Τζίμ, ἡ γυναῖκα του ἡ Ἑλσα, ὁ γιὸς τους Ντῆιν καὶ ἡ κόρη τους Ντριάνα, μαζὶ μὲ τὸν Τσιπιτόσιπ, ἕνα μικροσκοπικὸ τερατάκι μὲ ράμφος πουλιού. Ἐκεῖ ὁ Κοντοτούπης σωριάζεται σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ λέει ἀγκοιμαχώντας:

— Εἶμαι... νεκρὸς κι' ἕνας θεὸς ξέρει πῶς κατάφερα νὰ φτάσω ὡς ἐδῶ! Ἔπρεπε ὅμως νὰ ἔρθω ἔστω καί... νεκρός, γιὰ νὰ σὰς πῶ ὅτι τὸν ἀναγνώρισα! Ναί! Τὸν ἀναγνώρισα! Θεέ μου! Κακὸ πιά μᾶς βρῆκε!

— Παῖον ἀναγνώρισε Κοντοτούπη; ρώτησε ὁ Τζίμ.

— Ἀναγνώρισά τόν... ἀναγνώρισα τόν... τόν... τόν... ὦχ, ἡ καρδούλα μου!... Καὶ λιποθυμῶ!

Ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Ὑποκόσμου

ΤΗΝ ἴδια στιγμή στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀστυνομίας, οἱ τέσσερις ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ περιμένουν μὲ ἀγωνία τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ Ὑποκόσμου.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀντικατασκοπείας κουνᾷ τὸ κεφάλι του.

— Δὲν πρόκειται νὰρθῇ!, λέει. Ἦταν μιὰ φάρσα γιὰ νὰ μᾶς ἐκνευρίσῃ! Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τολμήσῃ νά...

Ἕνα χτύπημα ἀκούγεται ἐκείνῃ τῇ στιγμήν στὴν πόρτα κι' ἕνας ἀστυφύλακας ὥπλισμένος μ' ἕνα αὐτόματο, τὴν ἀνοίγει καὶ προβάλλει τὸ κεφάλι του.

— Ἀρχηγέ, λέει, κάποιοι θέλει νὰ σὰς δῇ. Τὸν ἔχουμε κάτω, στὴ εἴσοδο τοῦ κτιρίου περιμένοντας διαταγὲς σας!

— Νὰ τὸν φέρετε ἀμέσως ἐπάνω!, διατάζει ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας.

Περνοῦν μερικὲς σπίγμες. Ἡ πόρτα ἀνοίγει πάλι κι' ἕνας ὑψηλόσωμος ἄντρας μπαίνει μέσα. Εἶναι ρωμαλέος μὲ χοντρά μυῶδη μπράτσα. Τὸ πρόσωπό του ἔχει παράξενα, τραχειὰ χαρακτηριστικά, μὲ κάτι σατανικὸ στὴν ἐκφρασί του. Τὰ μαλλιά του εἶναι ξανθὰ καὶ τὰ φρύδια του πα-

χειά και στραμμένα προς τὰ πλάνα, κάνοντάς τον νὰ θυμίζη διάβολο!

— Καλημέρα σας, κύριοι!, λέει μὲ βαθειὰ δυνατὴ φωνή. Μὲ συγχωρεῖτε πού ἄργησα κάπως...

Οἱ τέσσερις ἄντρες τὸν κυττάζουν καταπληκτοί. Τὸ θράσος τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ξεπρινάει κάθε ὄριο.

— Εἶσαι... ὁ... ἀρχίζει νὰ λήη ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας.

— Ναί!, ἀπαντᾷ ὁ ἐπισκέπτης. Εἶμαι ὁ... Αὐτοκράτωρ τοῦ Ὑποκόσμου! Ἦρθα νὰ σᾶς ἀκθῶ τοὺς ὄρους μου!

Καὶ κάθεται ἀπρόσκλητος σὲ μιὰ καρέκλα.

— Ἀπορῶ μὲ τὸ θράσος σου!, λέει ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας. Μπήκες μέσα σ' ἕνα κτίριο γεμάτο ἀπὸ ὀπλισμένους ἀστυνομικούς! Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι, ὅταν τελειώσῃ ἡ ἐπίσκεψί σου ἐδῶ, θὰ βρίσκεσαι στὴ φυλακή;

Ὁ ἐπισκέπτης γελάει. Τὸ γέλιο του θραχνό καὶ σατανικό, κάνει τοὺς τέσσερις ἀξιωματικούς νὰ ριγῶσουν.

— Μὴ μὲ ἀπειλήτε!, λέει ξερά. Ὅταν τελειώσῃ ἡ συζητήσί μας, θὰ φύγω ἀνενόχλητος, ὅπως μπήκα κι' ἂν θέλετε μπορεῖτε νὰ δοκιμάσετε νὰ μὲ ἐμποδίσετε!

— Εἶσαι ἀστεῖος!, λέει ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας. Τί μπορεῖς νὰ κάνῃς μόνος ἐναντίον τῶσων; Πρέπει νὰ εἶσαι ἀπλός, γιατί κι' ἂν ἀκόμα εἶχες ὄπλο μαζί σου πρέπει

νὰ σοῦ τὸ πήρῃαν οἱ ἀστυνομικοὶ πού σὲ συνώδευσαν ὡς ἐδῶ! Πάντως ἂς ἀκούσουμε τί ἔχεις νὰ μᾶς πῇς...

Ὁ ἐπισκέπτης ἀρχίζει νὰ λήη μὲ τὴ βαθειὰ φωνή του:

— Εἶμαι ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Ὑποκόσμου! Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὅλοι οἱ ἐγκληματῖαι ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου, ἔχουν ἐνωθῇ σὲ μιὰ περάστια ὀργάνωσι' ἕναν τραμερὸ στρατό, πού ὑπακούει στὶς διαταγές μου! Δὲν εἶναι ἄδεια λόγια αὐτὰ πού σᾶς λέω. Εἶναι ἡ πραγματικότητα! Οἱ ἐχθροὶ τῆς Κοινωνίας ἔχουν τώρα στὸ πρόσωπό μου ἕναν ἀρχηγό, πού μπορεῖ νὰ τοὺς δηγῇ στὴ Νίκη ἐναντίον τοῦ Νόμου τῆς Τάξεως καὶ τῆς Ἐλευθερίας! Δὲν ἦρθε ὁμως ἀκόμα ἡ ὥρα γιὰ νὰ κηρύξω γενικὸ πόλεμο ἐναντίον τῆς Ἀνθρωπότητος! Δὲν εἶναι ἀκόμα ἐντελὴς ἔτοιμος ὁ στρατός μου! Στὸ μεταξύ ὁμως χρειάζομαι χρήματα, πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ ἐτοιμαστῶ! Ζητῶ, λοιπόν, ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ κυβέρνησι νὰ μοῦ παραδίνη χίλια ἑκατομμύρια δολάρια τὸ μῆνα! Διαφορετικά...

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀντικατασκοπείας βάζει τὰ γέλια.

— Εἶναι τρελλός!, λέει. Ἔχουμε νὰ κάνουμε μ' ἕνα παράφρονα! Χάνουμε τὸν πολῦτιμο καιρό μας μὲ ἀσκοπὰ λόγια...

— Ἀσκοπὰ λόγια ἔ; τὸν διακόπτει σαρκαστικά ὁ ἐπισκέπτης. Πάρε τὸ τηλέφωνο καὶ τηλεφώνησε στὴν Οὐάσιγ-

κτον! Θα μάθης ότι από τις μεγάλες κρατικές φυλακές που βρίσκονται εκεί δραπέτευσαν όλοι οι βαρυποινίτες!

Ο άρχηγός της Αντικατασκοπείας απλώνει το χέρι του μα το τραβάει πάλι πίσω χωρίς να τηλεφωνήσει. Καταλαβαίνει ότι ο άνθρωπος αυτός λέει την αλήθεια.

— Αν η αμερικανική κυβέρνηση άρνηθι να υπακούση στην παράλογη και θρασύτατη απαίτησή σου λέει στον άλλόκοτο επισκέπτη, τι θα γίνει;

— Θα διατάξω τους ανθρώπους μου να κυριεύσουν το

κυβερνητικό θησαυροφυλάκιο και να πάρουν όλους τους θησαυρούς που βρίσκονται εκεί μέσα!

Οι τέσσερις άντρες γελούν. Ξέρουν ότι το κυβερνητικό θησαυροφυλάκιο είναι ένα θωρακισμένο φρούριο που για να κυριευθή πρέπει να υποστηθή επίθεσι δυο τουλάχιστον συνταγμάτων με τάνκς και πυροβολικό! Σίγουρα ο άνθρωπος αυτός είναι τρελλός!

Ο άρχηγός της Αστυνομίας κάνει ένα νόημα και άμέσως τραβούν τα πιστόλια τους στρέφοντάς τα προς τον μυστηριώδη «Αυτοκράτορα του Υποκόσμου».

—Μείνε ακίνητος!, τον διατάζουν. Σε συλλαμβάνουμε εν όνόματι της αμερικανικής κυβέρνησεως!

Ένα κοροϊδευτικό, σατανικό γέλιο είναι η απάντησι.

— Χά, χά, χά!... Χά χά, χά!... Χά, χά, χά!...

Με γοργές κινήσεις και χωρίς να νοιάζεται καθόλου για τα πιστόλια που είναι στραμμένα επάνω του ο Αυτοκράτωρ του Υποκόσμου βγάζει το κοστούμι του, το γυρίζει ανάποδα και το φορεί πάλι. Είναι τώρα ντυμένος με μια παράξενη ολόμαυρη εφομοιοστή στολή, με μια μικρή ασπρόχρυση μπερτα στους ώμους. Στο στήθος του, με χρυσή κλωστή είναι κεντημένο ένα όμοιομα του πλανήτη Κρόνου με το δακτύλιό του!

—Αν ο Υπεράνθρωπος ή καλέας από τους δικούς του αντί

Μα οι σφαίρες πάν γκάγκστερς δεν τού κάνουν τίποτα!

κρυζαν τον αλλόκοτα ντυμένο αυτόν άνθρωπο θά πάγωναν από έκπληξη και φρίκη. Γιατί ο μισαροντυμένος, αυτός άνθρωπος, που στέκεται τώρα μπροστά στους τέσσερις αξιωματούχους γελώντας σατανικά, δεν είναι άλλος από τον Σατούρ, τον τρομερό Μαύρο 'Υπεράνθρωπο, το δημιουργήμα του διαβολικού Έκείνου! (*)

— Πυροβολήστε!, λέει ο Σατούρ εξακολουθώντας να γελάει. Πυροβολήστε λοιπόν!

Τέσσερις πυροβολισμοί αντηχούν και τέσσερις σφαίρες χτυπούν κατάστηθα τον Σατούρ και... χωρίς να τρυπήσουν το σώμα του αποστρακίζονται και πηγαίνουν να χωθούν στους τοίχους!

Το σώμα του Σατούρ είναι αφάνταστα σκληρό και έλαστικό, σαν το σώμα των 'Υπεράνθρώπων! Οί σφαίρες δεν το τρυπούν και τα χτυπήματα δεν το τραυματίζουν! Η δύναμή του εξάλλου είναι απίστευτη όπως και του 'Υπεράνθρώπου. Με μια γροθιά, μπορεί να τσακίσει το θώρακα ενός τάνκ ή να συντρίψει το κεφάλι ενός ελέφαντα!

Οι τέσσερις άντρες τον κυττάζουν με κατάπληξη και τρόμο. Τι άνθρωπος είναι αυτός, που δεν παθαίνει τίποτα από τις σφαίρες;

— Δεν μπορείτε να μου κάνετε τίποτα!, λέει ο Σατούρ.

(*) Διαβάστε το τεύχος 23 που έχει τον τίτλο: «Η Ασφαγή επιτίθεται».

Ο Κοντοστούπης εφαρμόζει μια λαβή ζίου - ζίτσου.

Απολύτως τίποτα!

Η πόρτα ανοίγει απότομα και μπαίνουν όρμητικά μερικοί αστυνομικοί με αυτόματα. Αντικρύζοντας τον Σατούρ, στρέφουν τα όπλα τους προς το μέρος του και τραβούν τη σκανδάλη.

Μα και οί σφαίρες των αυτομάτων, μολονότι είναι πιο μεγάλες από τις σφαίρες των πιστολιών δεν έχουν τη δύναμη να τρυπήσουν το κορμί του Σατούρ!

Καγχάζοντας, ο Μαύρος 'Υπεράνθρωπος πηγαίνει κον-

τά στο άνοιχτό παράθυρο.

— Προσέξτε καλά!, λέει. Αμνηψήσατε την προειδοποίησή μου! Θα μπορούσα τώρα να σάς σκοτώσω όλους εδώ μέσα, μα σάς αφήνω να ζήσετε, γιατί δεν έχω να φοβηθώ τίποτα από σάς! Το κυβερνητικό όμως θησαυροφυλάκιο θα άδειάσω από τους θησαυρούς του, πριν περάσουν είκοσι τέσσερις ώρες!

Στέκεται μπροστά στο άνοιχτο παράθυρο, απλώνει τα χέρια του λυγίζει και τεντώνει άπτόμα τα γόνατά του και... απογειώνεται!

Μπροστά στα κατάπληκτα βλέμματα των αστυνομικών, ο Σατούρ βγαίνει από το παράθυρο και πετάει γοργά, σαν ένα μεγάλο κατάρμαυρο γεράκι!...

Στο Κυβερνητικό Θησαυροφυλάκιο

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ του δημοσιογράφου Τζίμ Μπάρτον είναι σκοτεινιασμένο. Τα πρόσωπα των άλλων είναι επίσης γεμάτα αγωνία. Ο Κοντοσταυτήης που έχει συνέλθει στο μεταξύ από τη λιποθυμία του, λέει:

— Τον είδα σάς λέω! Ήταν ο Σατούρ, ο Μαύρος Υπεράνθρωπος το τερατώδες δημιουργήμα! Έκείνου!

— Ωχ, η καρδούλα μου!

— Ο Σατούρ!, λέει ο Τζίμ Μπάρτον. Δεν είναι δυνατόν! Ο Σατούρ έμεινε στον Κρόνο, νεκρός στα βάθη μιάς πη-

γής που έβραζε!

— Κι' αν κάναμε λάθος πατέρα; λέει ο Ντάνυ. Αν ο Σατούρ δεν είχε πεθάνει, αλλά έκανε τον πεθαμένο για να μάς ξεγελάσει και να μάς κάνει να φύγουμε;

— Δεν αποκλείεται αυτό!, λέει ο Τζίμ. Αν όμως είναι πραγματικά ο Σατούρ, ή Γή ή Ανθρωπότης, θα δοκιμάσει μεγάλες συμφορές!...

Ο Κοντοσταυτήης σηκώνεται, τρέμοντας ακόμα από την ταραχή του.

— Δέ... δεν μπορώ να καθίσω ακίνητος σε μία μεριά! τραυλίζει. Τα νεύρα μου τεντώνονται και μαζεύουν σάν... λάστιχα και το μυαλό μου γυρίζει και ξαναγυρίζει στο Σατούρ και στις συμφορές που μάς περιμένουν! Θα βγώ πάλι έξω για να πάρω τον αέρα μου και να δροσιστώ από το μυαλό μου τις μαύρες σκέψεις! Θυμήθηκα, μάλιστα ότι είχα υποσχεθεί στο διευθυντή της εφημερίδας μου να του γράψω ένα άρθρο για το Κυβερνητικό Θησαυροφυλάκιο κι' έχω κιόλας γράψει μία άδεια για να το επισκεφθώ. Θα πάω εκεί τώρα για να περάσω τον καιρό μου, χωρίς κάθε τόσο νάρχεται στο νου μου ο Σατούρ! Και έπειδή το μέρος όπου βρίσκεται το Κυβερνητικό Θησαυροφυλάκιο είναι μακριά από τη Νέα Υόρκη, θα κάνετε να με δήτε δυο-τρείς μέρες... Γεια σας!

Και φεύγει, αφού πρώτα βάζει σε μία βαλιτσούλα με-

ρικά έσώρουχα.

Ο Τζιμ κουνιάει τούς ώμους του καί δέν προσπαθεί νά έμποδίση τόν Κονταστούπη. Ξέρει ότι ή δειλή καί σνεστοαλμένη ψυχή του νάνου, πού είναι, αδιόκοπα πλημμυρισμένη από τρόπο, έχει ανάγκη από λίγη δισκείασι.

Έκείνο όμως πού έχει τή μεγαλύτερη σημασία είναι τò γεγονός ότι ό Κονταστούπης είχε δη τόν Σατούρ. Τόν είχε δη όμως πραγματικά: "Η μήπως ή τρομοκρατημένη φαντασία του νάνου τόν είχε κάνει νά δη ανύπαρκτα πράγματα; Είχε στην πραγματικότητα άναστηθή ό Μαύρος Υπεράνθρωπος καί βρισκόταν τώρα στη Γή;

Ο Τζιμ μένει έτσι βυθισμένος σέ σκέψεις για πολλή ώρα. "Η γυναίκα του καί τὰ παιδιά του δέν μιλούν γιατί ξέρουν ότι πολλά πράγματα κρέμονται από τις αποφάσεις που θα πάρη ό Τζιμ.

Ξαφνικά, ό Τζιμ, σηκώνεται όρθιος.

— Μπορεί νά έκανε λάθος ό Κονταστούπης λέει. "Αν όμως δέν έκανε λάθος, ό Υπεράνθρωπος καί τὰ παιδιά του πρέπει νά βρίσκονται σέ επιφυλακή, γιατί είμαι σίγουρος ότι θα συμβούν σοβαρά γεγονότα! Ετοιμαστήτε, παιδιά!

Η Ντιάνα τò όμορφο κορίτσακι του Τζιμ καί τής Έλσας, θγαίνει από τò δωμάτιο, ενώ ό Τζιμ καί ό Ντάνι θγαίζουν τὰ κοστούμια τους, τὰ γυρίζουν ανάποδα καί τὰ φο-

ρουν πάλι.

Ο Τζιμ είναι τώρα ντυμένος με μια κόκκινη εφαρμοστή στολή με μια άσπρη χρυσοκέντητη μπέρτα στους ώμους. Στο στήθος του είναι κεντημένο με χρυσή κλωστή ένα «Υ», τò σήμα του ξακουστού Υπεράνθρώπου. Ο Τζιμ Μπάρτον κι' ό Υπεράνθρωπος, ό πιο μεγάλος κι' ό πιο δυνατός ήρωας όλων των εποχών είναι τò ίδιο πρόσωπο!

Όσο για τόν Ντάνι, πού είναι ντυμένος σαν τόν πατέρα του, με τή διαφορά ότι ή στολή του είναι κίτρινη, δέν είναι άλλος από τόν Κεραυνό τò Γυιό του Υπεράνθρώπου, τò καμάρι των παιδιών όλου τού κόσμου!

Η Ντιάνα γυρίζει σέ λίγο στο δωμάτιο. Φορεί ένα κόκκινο φόρεμα με χρυσά κεντήματα καί μια μικρή άσπρη χρυσοκέντητη μπέρτα. Είναι ή Άσπρη, ή Κόρη του Υπεράνθρώπου, ή αγαπημένη όλων των κοριτσιών καί των αγοριών τού κόσμου!

Οί τρεις αὐτοί, ό Υπεράνθρωπος, ό Κεραυνός καί ή Άσπρη, είναι οί μεγαλύτεροι καί τρομερότεροι δίδωκτες τού έγκληματος πού έχει ποτέ γνωρίσει ό κόσμος. Κάθε φορά, πού ένας μεγάλος έχθρος απειλεί τήν ύπαρξη ή τήν ελευθερία τής Άνθρωπότητας, οί Υπεράνθρωποι κινούνται έναντίον του καί αρχίζουν έξοντωτικές τιτανομαχίες, πού πάντα καταλήγουν με νίκη των φίλων μας.

Καθίζουν στο σελόνι περι-

μένοντας. Ξέρουν ότι αν πραγματικά κάποιος σοβαρός κίνδυνος απειλεί πάλι την 'Αμερική, ο Πρόεδρος της 'Αμερικής θα ειδοποιηθεί άμέσως τον 'Υπεράνθρωπο.

Περιμένουν έτσι σιωπηλοί αρκετή ώρα. Ξαφνικά, από ένα μικρόφωνο κρεμασμένο στον τοίχο μια φωνή λέει:

«'Εδώ Πρόεδρος της 'Αμερικής! Καλώ τον 'Υπεράνθρωπο!»

Ο 'Υπεράνθρωπος πηγαίνει κοντά στο μικρόφωνο γυρίζει ένα κουμπι και λέει:

«'Εδώ 'Υπεράνθρωπος! Περιμένω διαταγές, κύριε Πρόεδρε!»

«'Ακουσε 'Υπεράνθρωπε!»

Και ο Πρόεδρος της 'Αμερικής διηγείται στον ήρωά μας όλα τα σχετικά με τον Αύτακράτορα του 'Υποκόσμου και την επίσκεψή του Σατούρ.

Όταν η συνδιάλεξή του με τον Πρόεδρο της 'Αμερικής παύνει τέλος, ο 'Υπεράνθρωπος γυρίζει στα παιδιά του.

—'Ο Κοντοστούπης είχε δικιο!, λέει. 'Ο Σατούρ ο Μαύρος 'Υπεράνθρωπος βρίσκεται στη Γη! Έχει γίνει Αύτακράτορας του 'Υποκόσμου όλων των χωρών και σκοπεύει να κηρύξει σε λίγο τον πόλεμο έναντιον της ανθρωπίνης κοινωνίας και να επιβάλει το 'Εγκλημα απ' άκρη σ' άκρη της Γης! Τώρα, μέσα στις επόμενες είκοσι τέσσερις ώρες πρόκειται να επιτεθεί με τους ανθρώπους του έναντιον του Κυβερνητικού Θησαυροφυλα-

κίου και να το ληστέψει! 'Αν το κατορθώσει αυτό, η σύμφορα θα είναι μεγάλη! Δε θα μπορέσει μόνο να οργανώσει το στρατό του, το σταπτό του 'Εγκλήματος, αλλά και θα προκαλέσει τράμακτική καταστροφή στην 'Αμερική. 'Αν γαθούν οι θησαυροί της κυβερνήσεως, θα έχουμε την πιο φοβερή οικονομική κρίσι που έχουμε γνωρίσει! Πρέπει να προλάβουμε το κακό με κάθε θυσία! 'Εμπρός, παιδιά! Φεύγουμε άμέσως για το Κυβερνητικό Θησαυροφυλάκιο! Βρίσκεται σε μια έξοχική, έρημη κή τοποθεσία, αλλά είναι ωχυρωμένο σαν φρούριο!

Οι τρεις 'Υπεράνθρωποι άποχαιρετούν την 'Ελσα και διαγίνονται στη βεράντα. 'Η 'Αστραπή λέει ξαφνικά:

—'Ο... Κοντοστούπης! Πηγαίνει στο Κυβερνητικό Θησαυροφυλάκιο! 'Ο καημένος! Θέλησε να πάει εκεί για να ήσυχάσει το μυαλό του από τις μαύρες σκέψεις και θά... πέση πάνω σε μια τρομερή μάχη! Πόσο λυπούμαι!...

'Απλώνουν τα μπράτσα τους, και άπογειώνονται πετώντας προς τα δυτικά, προς το Κυβερνητικό Θησαυροφυλάκιο της 'Αμερικής!

Ο Τρόμος
του Κοντοστούπη

ΣΤΟ μεταξύ, ο Κοντοστούπης που είχε πάρει άμέσως το άεροπλάνο της συγκοινωνίας, φτάνει στη μικρή έπαρ-

χιακή πόλι, κοντά στην οποία βρίσκεται τὸ Φρούριο τοῦ Θησαυροφυλακίου. Ἐκεῖ μπαίνει σ' ἕνα ταξί πού σέ λίγο σταματάει μπροστά σπὸ Θησαυροφυλάκιο.

Εἶναι σωστὸ φρούριο! Τὸ κτίριο, ὅπου εἶναι κρυμμένοι τεράστιοι θησαυροὶ σὲ χρυσάφι, ἀσήμι, πολύτιμα πετράδια καὶ διπλωματικά ἔγγραφα ἔχει τοίχους χοντροὺς καὶ μόνο μὲ κανόνι θά μπορούσε κανεὶς νὰ τοὺς γκρεμίσει! Οἱ πόρτες του εἶναι ἀτσάλινες καὶ μὴ ψηλὴ μάντρα τὸ ζῶνι ἅπ' ὅλες τὶς μεριές!

Στὴν κορυφὴ τῆς μάντρας εἶναι στημένα συρματοπλέγματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα περνάει ἰσχυρὸ ἠλεκτρικὸ ρεύμα!

Μέσα στὴν αὐλὴ εἶναι διαρκῶς παρατεταγμένοι σὲ θέσι μάχης δυὸ λόχοι ἀπὸ τοὺς πιὸ διαλεχτοὺς στρατιῶτες τῆς Ἀμερικῆς. Ἄλλοι δυὸ λόχοι βρίσκονται μέσα σπὸ κτίριο μαζί μὲ ἀρκετοὺς ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀστυνομικοὺς. Ἐναις ἀκόμα λόχος εἶναι σκορπισμένος ἔξω ἀπὸ τὴ μάντρα, ἀνάμεσα στὰ δέντρα στοὺς θάμνους καὶ στοὺς θράχους.

Πολυβόλα καὶ μικρὰ κανόνια εἶναι στημένα στὴν ταράσσα καὶ σὲ τέσσερις πυργίσκους, πού εἶναι χτισμένοι στὶς τέσσερις γωνιῆς τῆς αὐλῆς.

Ὁ Κονταστόπης βγαίνει ἀπὸ τὸ ταξί καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴ μεγάλη ἀτσάλινη πόρτα τῆς αὐλῆς συγχορδίζοντας ἕναν εὐθυμὸ σκοπὸ. Τὸ κέφι του ἔχει φτιάξει ἀπὸ τὴν ὥρα

πού ἔφυγε ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Νοιώθει περισσότερὴ ἀσφάλεια ἐδῶ, στὸ ἐρημικὸ αὐτὸ μέρος, κοντὰ στὸ τρομερὸ φρούριο τοῦ Θησαυροφυλακίου.

«Θὰ μείνω ἐδῶ γιὰ μερικὲς μέρες!, σκέπτεται. Δηλαδή, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ μείνω ὅσο θέλω μέσα στὸ φρούριο, θά νοικιάσω ἕνα δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο τῆς μικρῆς αὐτῆς πόλεως καὶ θά περάσω μερικὲς ξενοιασπες μέρες, ὥσπου νὰ περάσει ἡ μπόρα! Δὲν μπορῶ πιά! Δὲν ἀντέχω πιά!

Ὅλο περιπέτειες, ἀπαγωγὲς συγκρούσεις ἀγωνίες, τραθήγματα! Θά... Παναγίτσα μου! Μὲ δολοφονοῦν!»

Ἐνας στρατιώτης ἔχει ξαφνικὰ προβάλλῃ μπροστά του, πηδώντας πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο, καὶ τοῦ προτείνει τὸ αὐτόματό του φωνάζοντας:

— Ἄλτ! Ἀλλοιῶς... πυροβολῶ!

Ὁ νῆμος ἀρχίζει νὰ τρέμη σὰν βρεγμένο σκυλί.

— Μή... μή... μὴ πυροβολήσης, ἀδελφοῦλή μου!, τραυλίζει. Κάνω ἔλτ! Κάνω... δυὸ ἔλτ! Κάνω... χίλια ἀν θέλεις! Μὴν πυροβολήσης ὅμως γιατί μπορεῖ νὰ πάρῃ φωτιά τὸ ὄπλο σου καὶ νὰ μὲ πιάσει ἡ καρδιά μου! Νά τη! Μὲ πιάνει κιόλας! Ὡχ, ἡ καρδούλα μου!

— Ποιὸς εἶσαι καὶ τὶ γυρεύεις ἐδῶ; ρωτᾷ ὁ στρατιώτης.

— Εἶμαι ὁ δημοσιογράφος Μπίλ Φάκτ, ὁ ἐπιλεγόμενος

Κοντοστούπης, γνωστός για τον ήρωισμό μου και την παλληκαριά μου! Έχω άδεια να έπισκεφθώ το φρούριο και να γράψω ένα άρθρο γι' αυτό! "Αν όμως έχεις αντίρρηση, μπορώ να φύγω και..

— Περίμεινε!, λέει ο στρατιώτης.

Βγάζει μια σφυρίχτρα και σφυρίζει διαπεραστικά. "Ενας έπιλοχίας βγαίνει πίσω από ένα θράχο και πλησιάζει κρατώντας κι' αυτός στα χέρια του ένα αυτόματο. 'Ο στρατιώτης του έξηγει τι συμβαίνει κι' ο έπιλοχίας κυττάζοντας καχύποπτα τον Κοντοστούπη, του κάνει με το αυτόμάτο του νόημα να προχωρήσει προς την άσπάλνη πόρτα.

«Έμπλεξα!, λέει μέσα του ο νάνος. Έμπλεξα άσχημα! Τι ήθελα νάρθω εδώ; Ήρθα για να δω λίγη ήσυχία κι' έπασε ανάμεσα σε αυτάματα! "Αν πάρη φωτιά κανένα τους, αντίο... Κοντοστούπη!...»

Φτάνουν στην πόρτα κι' ο έπιλοχίας χτυπάει εκεί μερικές φορές συνηματικά προφέροντας μερικές άκατανόητες λέξεις. 'Η πόρτα άνοίγει. 'Ο έπιλοχίας δίνει μια σπρωξιά του νάνου και τον αναγκάζει να μπη στην αύλη παραπατώντας. 'Η πόρτα ξανακλείνει με θρόντο πίσω από τον Κοντοστούπη που βρίσκεται τώρα μέσα σε μια μεγάλη αύλη, μπροστά σε καμιά είκοσαριά στρατιώτες και αστυνομικούς που τον κυττάζουν άγρια, με τα όπλα τους στραμ-

μένα έναντίου του!

«Πάει, σκέπτεται ο Κοντοστούπης με την ψυχή στα δόντια. Αυτό ήταν! Δεν πρόκειται να βγω ζωντανός από εδώ μέσα! Θά... θά με δολοφονήσουν! Τι να σάς κάνω, μαρε σείς, που δε θύμωσα ακόμα! Σάς προειδοποιώ όμως! "Αν δεν κατεβάσετε τα όπλα σας θά... λιποθυμήσω!...»

— Την άδειά σου!, λέει ένας άξιωματικός σκυθρωπά.

— Νά... νά... νά την!, τραυλίζει ο νάνος δίνοντάς του ένα χαρτί. Μη... μη με κυττάξεις έτσι, κύριε άξιωματικέ μου, σά να σου σκότωσα τόν... πατέρα! Είμαι καλό παιδί, τίμιο και ντρέπτο, και... εδώ που τα λέμε όταν θυμώσω... θυμώνω άσχημα! "Ωχ, ή καρδούλα μου! Δεν ήρθα εδώ για να... κλέψω το Θησαυροφυλάκιο της Κυβερνήσεως!

— Φτάνει, φτάνει! τόν διακόπτει ο άξιωματικός. Μπορείς να έπισκεφθής το φρούριο. 'Η άδειά σου είναι έν τάξει. Θά σε ψάξω όμως πρώτα για να δω μήπως έχεις πάνω σου κανένα όπλο!

— "Ε; κάνει χαζά ο νάνος καθώς ο άξιωματικός τόν ψάχνει... "Ενα όπλο; "Όπλο έγώ; "Αμ' δεν τó κόβω καλύτερα τó χεράκι μου!... Δηλαδή... όχι πώς φοβάμαι να πιάσω όπλο! Δέ θέλω όμως να χρησιμοποιώ όπλα, άφου μπορώ να νικώ με τά... χέρια μου! Έμένα που με βλέπετε με τρέμουν όλοι οί... γκαγκστερς τής Νέας Υόρκης! "Ο-

ταν άκούω Κοντοσπούτης, τους πιάνει πυρετός! Μιά φορά, άρπάξω ένα άρχηγόγκοστερ καί... "Άγιοι Πάντες! Τι ήταν αυτό; "Ωχ, ή καρδούλα μου! Σβήνω!

Μέσα στην ήσυχία του φρουρίου, άντηχεί ή έκπυρσασκρότησι ένός μικρού κανονιού! Είναι τό σύνθημα του συναγεμίου, τό σήμα του κινδύνου ή προσεδοποίησι ότι έχθροί πλησιάζουν στο φρούριο!

"Ένα μεγάφωνο άρχίζει νά λέη δυνατά:

"Προσοχή! "Όλοι στις θέσεις σας! Έχθρός έν όψει! "Από τή δυτική πλευρά του φρουρίου, μία όμάς από πεντακόσιους άντρες πλησιάζει σέ σχηματισμό μάχης! "Έχουν καί μικρά άντιαρματικά κανόνια! "Όλοι στις θέσεις τους!"

"Μπουούουουουου!"

"Η γή σείεται από ξαφνικές έκπυρσασκροτήσεις! Τά κανονάκια που είναι στημένα πάνω στην ταράτσα του κτιρίου άρχίζουν νά ρίχνουν έναντίον του έχθρου!

"Ο Κοντοσπούτης άνογοκλείνει σπασμαδικά τό στόμα του, χωρίς νά μπορέ νά προσφέρη λέξι από τόν τρόπο του.

"Η μοίρα μου τόχει!, σκέπτεται. "Η μοίρα μου τόχει! "Όπου πηγαίνω έγώ γίνεται φασαρία! "Όπου πατάω τό ποδαράκι μου ξεσπάνε σιωφορές! "Όπου βρεθώ, άρχίζει μακελλειό! Θεούλη μου, λυπήσου με λιγάκι καί κάνε νά μήν... Αυτό ήταν! Τώρα πιά δέν έχω ζωή! Πεθαίνω!..."

Μιά όδίδα ριγμένη από τους ανθρώπους που έπιτίθενται έναντίον του φρουρίου σκάζει από τήν έξω μεριά τής μάντρας χωρίς νά προσενήση καιμιά ζήμιά!

"Ο νόμος φέρνει τά χέρια του στο στήθος του.

— Με λαβώσανε!, τραυλίζει. Πεθαίνω! Πεθαίνω σάν... ήρωας στο πεδίο τής τιμής, πιστός στη φωνή τής πατρίδος! "Αwtio ζωή!

Καί πέφτει λιπόθυμος...

"Υπεράνθρωπος έναντίον "Υπερανθρώπου

Η ΔΥΝΑΜΙ που πλησιάζει στο φρούριο του θησαυροφυλάκιου είναι πολύ μεγάλη.. Δέν άπατελείται μόνο από πεντακόσιους άντρες, όπως είχε πη τό μεγάφωνο. Τήν ίδια στιγμή άλλοι πεντακόσιοι γκάγκοστερ όπλισμένοι με όλα τά σύγχρονα μέσα, προχωρούν προς τό φρούριο από τήν αντίθετη πλευρά!

"Άρχηγός τους είναι ένας ξανθός μεγαλόσωμος άντρας με πλατείς ώμους καί χοντρά μπράτσα. Τά χαρακτηριστικά του προσώπου του είναι σστανικά καί τά πυκνά φρύδια του σηκώνονται προς τά επάνω θυμίζοντας διάβολο!

Τά άντιαρματικά κανονάκια των γκάγκοστερ χτυπούν τή μάντρα του φρουρίου μά τά άποτελέσματα που φέρουν είναι άρήμαντα, γιατί ή μάντρα αύτή δέν είναι φτιαγμένη από πέτρες, αλλά από

Μιά τιτανομαχία άρχι-
σε τότε ανάμεσα στους
Υπερανθρώπους στον
Σατούρ και Τό Άμε-
ρικανό. Τό Άμε-
ρικανό Θησαυροφυ-
λάκιο έκινδύνευε.

μπετόν πάχους ενός μέτρου.

Τὰ πολυβόλα, ἐξάλλου καὶ τὰ κανονάκια τῶν φρουρῶν τοῦ θησαυροφυλακίου σκοποῦν τὸ θάνατο στὶς γραμμὲς τοῦ στρατοῦ τοῦ «Αὐτοκράτορος τοῦ Ὑποκόσμου»!

Ὁ ἀρχηγὸς τους δίνει τὴ διαταγὴ νὰ σταματήσουν καὶ νὰ ταμπουρωθοῦν πίσω ἀπὸ βράχια καὶ θάμνους.

— Θὰ περιμένετε τοὺς λέει ὥσπου νὰ σπᾶσω τίς πόρτες τοῦ φρουρίου! Τότε θὰ κάνετε ἐφοδο καὶ θὰ ὀρμήσετε μέσα! Θὰ εἶναι ἓνα παιχνιδάκι γιὰ μᾶς νὰ κυριεύσουμε τὸ φρούριο καὶ νὰ λεηλατήσουμε τοὺς θησαυροὺς του! Τὸ φρούρον τρεῖς λόχοι ὅλο-ὅλο: ἐ-

νῶ ἐμεῖς εἴμαστε περισσότεροι ἀπὸ χίλιους! Τὰ ὅπλα τους, βέβαια εἶναι τελειότερα, μὰ ἐμεῖς ἔχουμε ἓνα ἀσύγκριτο καὶ ἀνίκητο ὅπλο, τὸν... Σατούρ!

Μὲ γοργὰς κινήσεις δαξίζει τὸ καστούμι του, τὸ γυρίζει ἀνάποδα καὶ τὸ φορεῖ πάλι. Εἶναι τώρα ὁ Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος, μὲ τὴ μαύρη ἐφαρμοστὴ στολή καὶ τὸν χρυσὸ ἱκρόνο στὸ στήθος!

Μὲ μιὰ θεαματικὴ ἐκτίναξι, ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος βρίσκεται στὸν ἀέρα καὶ πέ-
τάει σὰν μαύρη βολίδα πρὸς τὸ φρούριο!

Τὸ στασιαστικὸ πρόσωπό του εἶναι παραμορφωμένο ἀπὸ ἔ-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οἱ ἀναγνώστες μας εἰς τὴν Ἀγγλίαν, μποροῦν ἀπὸ σήμερα νὰ προμηθεύονται ὅλα τὰ τεύχη τῶν ἐκδόσεών μας, «Μικροῦ Ἡρώος» κλπ. ἀπὸ τὸ διδλιπωλεῖον «ZENO», ὁδὸς Δανίας 6, τομεὺς 2, Λονδίνον, καὶ διδλιπωλεῖα «ATHENE» ὁδὸς Ἑβερσὸλτ 261, τομεὺς 1, Λονδίνον.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

Ἔχουν ἐτοιμασθῇ καὶ πωλοῦνται σὰν γραφεῖα μας (Λέκκα 22) οἱ δύο πρῶτοι τόμοι τοῦ «Ὑπεράνθρωπου τεύ-
χη 1—8 καὶ 9—16).

Γιὰ ὅσους θέλουν νὰ δέσουν τὰ τεύχη τους, βιβλιοδετι-
κά ἐκάστου τόμου δραχ. 5.

να ἄγριο χαμόγελο μίσους ἀπληστίας καὶ ἐκδικήσεως! Τὰ χεῖλη του μουρμουρίζουν:

«Θὰ ἐκδικηθῶ! Θὰ ὑποτάξω καὶ θὰ ἐξαντώσω τὴν Ἀνθρωπότητα καὶ θὰ τσακίσω τοὺς Ὑπερανθρώπους, γιατί αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιθυμία τοῦ μεγάλου Κυρίου μου, Ἐκείνου! (*) Θὰ ληστέψω τὸ Θησαυροφυλάκιο καὶ θὰ ὀπλίσω καὶ θὰ ὀργανώσω τὸ στρατό μου! Καὶ τότε ἡ Γῆ θὰ γνωρίσῃ μέρες καὶ νύχτες πόνου, φρίκης καὶ αἵματος!»

Ἀπὸ τὸ φρούριο βλέπουν τὴν ἱπτάμενη μαύρη μορφή νὰ πλησιάζῃ, σκίζοντας τὸν ἀέρα σὰν ἓνα τεράστιο κοράκι, καὶ τὰ πολυβόλα στρέφονται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σατοῦρ!

Οἱ σφαῖρες χτυποῦν τὸ κορμί του, χωρὶς ὅμως νὰ τοῦ κάνουν οὔτε τὸ παραμικρὸ γρατζούνισμα!

Ὁ Σατοῦρ φτάνει στὸ φρούριο, χαμηλώνει μὲ μιὰ κατακόρυφη βουτιά καὶ πρὸς γέγονε μπροστὰ στὴν ἀτσάλινη πόρτα τῆς μάντρας. Ἀκουμπάει τὰ μεγάλα μυῶδη χέρια του πάνω τῆς καὶ σπρώχνει.

Μπροστὰ στὰ κατὰπληκτα βλέμματα τῶν φρουρῶν ἡ πόρτα τρίχει, κλονίζεται γέρνει καί... πέφτει!

Ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς αὐλῆς δέκα πολυβόλα στέλνουν ριπὲς ἀπὸ σφαῖρες ποὺ ὅλες χτυποῦν κατὰστῆθα τὸν Μαύρο Ὑπεράνθρωπο. Ὅπως τὸν χτυποῦν ἔτσι ὅλες μαζὶ, σπρώ

χνουμ τὸν Σατοῦρ ἐλαφρὰ πρὸς τὰ πίσω, μὰ δὲν τοῦ κάνουν κανένα κακὸ!

Ὁ Σατοῦρ ἀπογειώνεται γιὰ νὰ πετάξῃ πρὸς τὴν ἀντιθετὴ πλευρὰ τῆς μάντρας καὶ νὰ γκρεμίσῃ μιὰν ἄλλη ἀτσάλινη πόρτα, ποὺ θρίσκεται ἐκεῖ.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως στὸν οὐρανὸ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους τρεῖς μορφές οἱ δυὸ κόκκινες κι' ἡ τρίτη κίτρινη, καὶ πετοῦν πρὸς τὸ φρούριο μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα. Εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ τὰ παιδιὰ του, ποὺ ἔρχονται νὰ σώσουν τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἀμερικής!

Οἱ παλληκαρισμοὶ τοῦ Κοντασταύτη

ΠΙΕΤΟΝΤΑΣ σὰν χρυσαετοί, οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι φτάνουν πάνω ἀπὸ τὸ φρούριο τοῦ Θησαυροφυλάκιου.

—Ἐσεῖς οἱ δυὸ λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος στὸν Κεραυνὸ καὶ στὴν Ἀστραπή, θὰ ἀντιμετωπίσετε τοὺς γκάγκστερς! Ἀφήστε τὸν Σατοῦρ σὲ μένα!

Χωρίζουν. Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπή γυρίζουν ὁ πρῶτος πρὸς τὴν ομάδα τῶν γκάγκστερς, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ πλευρά, κι' ἡ δευτέρη πρὸς τὴν ομάδα ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴ δυτικὴ πλευρά.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος πετάει πρὸς τὸν Σατοῦρ, ποὺ ἔαφνια σμένος γυρίζει πρὸς τὰ ἐπτά-

(*) Διάβρισε τὸ τεῦχος 23: «Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται».

να γαργῶς καὶ εὐλύγιστος
σὰν χελιδόνι, ξεφεύγοντας ἀ-
πὸ τὴν ἀπροσδόκητη ἐπίθεσι
τοῦ ἀντίπαλῦ του.

— Ὡχῶ! κάνει ὁ Μαῦρος
ὑπεράνθρωπος σαρκαστικά!
Θάχουμε γλέντι! Ὁ φίλος
μου ὁ ὑπεράνθρωπος ἦρθε
νὰ μοῦ κάνει μιὰ τιμητικὴ ἐπί-
σκεψι! Μεγάλῃ ἡ εὐχαρίστη-
σί μου, ὑπεράνθρωπε, που
μοῦ δίνεις ἔτσι τὴν εὐκαιρίαν
νὰ σοῦ στρίψω τὸ λαρύγγι
καὶ νὰ ἐκδικηθῶ ἔτσι γιὰ τὸ
θάνατο τοῦ Κυρίου μου, Ἐ-
κεῖνοῦ!

Καὶ χιμᾷ ἐναντίον τοῦ φί-
λου μας, μὲ τόση ὀρμὴ καὶ τα-
χύτητα, ὥστε κάνει τὸν ἀέρα
νὰ σφυρίξῃ σὰν νὰ τὸν σκίζῃ
ὀδίδα!

Μὰ ὁ ὑπεράνθρωπος εἶναι
ἐξίσου γοργός. Μ' ἕναν ἀπό-
τισμο ἐλιγμό, θγαίνει ἀπὸ τὴν
τροχιὰ τοῦ Σατοῦρ ποὺ περ-
νᾷει θλαστημῶντας φριχτά,
γιατὶ δὲν εἶχε συναντήσῃ τὸ
σπῆρο του.

Καθὼς ὁ Σατοῦρ περνᾷει
δίπλα του, τὸ χέρι τοῦ ὑπε-
ρανθρώπου ἀνεβοκατεβαίνει
μὲ τὴ γροθιά σφυγμένη καὶ
χιτυπάει τὸν ἀντίπαλό του στὸ
σθῆρκο.

Ἀφήνοντας ἕνα οὐρλιαχτὸ
πόνου ὁ Σατοῦρ σπαρατταρεῖ
στὸν ἀέρα καὶ ἀρχίζει νὰ πέ-
φθῃ!

Κάτω μέσα στὴν αὐλή, ὁ
Κοντοστούτης ἔχει συνέλθει
ἀπὸ τὴ λιποθυμία του καὶ μὲ
μάτια που πᾶνε νὰ θγοῦνε ἀ-
πὸ τὶς κόγχες τους ἀπὸ τὸν
τρόμο, παραισυχολογεῖ τὴν ἐ-
κπῆξη τῆς τριτοκοσμικῆς τῶν δυὸ

γιγάντων τῆς δυνάμεως καὶ
τῆς ἀντοχῆς!

Βλέπει τὸν ὑπεράνθρωπο
τοῦ Καλοῦ καὶ τὸν ὑπεράν-
θρωπο τοῦ Κακοῦ νὰ συμπτέ-
κωνται σ' ἕναν ἀγῶνα, ἀπὸ
τὸν ὁποῖο κρέμεται ἡ ἐλευθε-
ρία καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώ-
πων!

— Πα... Παναγίτσα μου!
τραυλίζει. Ἄγιοι Πάντες!
Βάλτε τὸ χεράκι σας! Μιὰ
μικρὴ καρπαζιά μὰ τοῦ δόσε-
τε ὁ καθένας τοῦ Σατοῦρ θὰ
τὸν κάνει τοῦ ἀλατιοῦ! Τὶ
σὰς κοστίζει νὰ τοῦ δώσετε
μιὰ μικρούλα καρπαζίτσα;
Ἄ! Νάτος! Πέφτει! Εὐχαρι-
στῶ, Ἄγιοι Πάντες μου, ποὺ
εἰσακούσατε τὴν παρόκλησί-
μου! Τὸν ἐξάλισατε καὶ πέ-
φτει!

Ὁ Κοντοστούτης γεμίζει
ἀπὸ καινούργιο κουράγιο. Ξε-
χνᾷ τὸ φόβο του, ξεχνᾷ τὴν
τρομάρα ποὺ εἶχε περά-
σει καὶ ἀρχίζει τοὺς ψευτο-
παλληκαρισμούς:

— Κατέβα κάτω, ντέ, πα-
λιοσαπούρ! Κατέβα, ἂν σοῦ
βαστάει, νὰ σοῦ σπιάσω τὰ
μούτρα! Κατέβα νὰ σέ... πε-
ριποιηθῶ λιγάκι!

Ὁ Σατοῦρ... κατεβαίνει
πράγματι! Πέφτει μὲ ὑπόκω-
φο γδούπο καὶ μένει ἀσάλευ-
τος δίπλα στὸ νᾶνο:

— Σήκω ντέ, ἂν σοῦ βο-
στάει! Ξεφωνίζει ὁ Κοντο-
στούτης θριαμβευτικά. Σήκω
...Πα... Πα... Παναγίτσα μου!
(Πεθαίνω!)

Ὁ Σατοῦρ δὲν εἶχε μείνει
ἀναισθητός περισσότερο ἀπὸ
μιά-δυὸ στιγμὲς. Σχεδὸν ὅμῃ

σως πετάγεται ὁρθιος ἐνῶ τὰ μότια του πετοῦν ἀγριεὶς στίβες λύσσας καὶ ἐκδικήσεως.

Κυττάζει τὸν Κοντοστούπη καὶ κάνει νὰ κινηθῇ πρὸς τὸ μέρος του γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως, μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ του, βλέπει τὸν Ὑπεράνθρωπο νὰ κατεβαίνει πετώντας, σὰν γεράκι πού ρίχνεται στὴ λεία του, καὶ ἀπογειώνεται γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐπίθεσι.

Ἡ συμπλοκὴ συνεχίζεται στὸν ἀέρα πῶς τρομακτικὴ ἀπὸ πρῖν.

Κάτω, ὁ Κοντοστούπης, μὲ τὴν ἀνάσα πιασμένη ἀκόμα ἀπὸ τὸν ξαφνικὸ τρόπο πού εἶχε δοκιμάσει, κοιμᾷ τὴ μι κροσκοπικὴ γροθιά του στὸν Σατούρ.

—Για... για... γιατί ἔφυγες δειλέ; τραυλίζει τρέμοντας. Φο... φοβήθηκες ἔ; Εἶδες τὸν Καν... Κοντοστούπη καὶ σ' ἐπικασε τεταρτάτος πυρετός! Τὶ νὰ σοὺ κάνω μωρέ, πού δὲν πρόλαβα νὰ σὲ ἀρπάξω στὰ χέρια μου! Θὰ σ' ἔκανα νὰ βλαστημήσεις καὶ νὰ καταραστής τὴν ὥρα πού γεννήθηκες! Κατέβα κάτω, ἀν σοὺ βαστάει, θρασύδειλε!

Καὶ ὁ νόμος χλωμὸς ἀπὸ τὸ φόβο μήπως πράγματι κατεβῇ ὁ Σατούρ τρέχει καὶ τρυπώνει στὴν πῶς ἀπόμερη γωνιά τῆς αὐλῆς τρέμοντας σὰν δαρμένο σκυλί.

—Ξορκισμένος νᾶναι! μουρμουρίζει. Ξο... ξο... ξορκισμένος νᾶναι μὲ τὸν ἀπήγανο!

Στὸ μεταξύ, ἡ Ἀστραπὴ

κι' ὁ Κεραυνὸς μὲ τὴ βοήθεια τῶν φρουρῶν τοῦ Θεσσαροφυλακίου καὶ τῶν ἀστynomικῶν, ἀντιμετωπίζουν τὴν ἐπίθεσι τοῦ γκαγκστερικοῦ στρατοῦ τοῦ Σατούρ. Ἡ μάχη πού διεξάγεται εἶναι πολὺ σκληρὴ. Τὰ κανόνια, τὰ πολυβόλα καὶ τὰ ἄλλα ὅπλα ἐκπυροσκοροῦν κάνοντας τρομακτικὸ πάταγο καὶ σκοτώνοντας τὸ θάνατο.

Ἡ Ἀστραπὴ ἔχει ριχτῇ στὴ μέση τῆς μάχης καὶ τὰ μικρὰ μὰ θαυματουργὰ χέρια τῆς, σφιγμένα σὲ γροθιές, χαρίζουν γύρω τράμο, θάνατο καὶ πανικό.

Πότε - πότε ἀρπάζει κανένα γκαγκστερ τὸν σηκώνει ψηλά, ὅπως ἓνα ἄλλο κοριτσάκι θὰ σήκωνε μὴδὰ κούκλα καὶ τὸν πετάει πάνω στοὺς συντρόφους του, κάνοντας τους νὰ οὐρλιάζουν ἀπὸ πόνου καὶ λύσσα. Οἱ σφαῖρες καὶ τὰ βλήματα τῶν ὀβιδίων τὴν χτυποῦν ἀπὸ παντοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ προκαλοῦν κακὸ στὸ λιγνὸ καὶ ὁμορφὸ κορμάκι τῆς, πού ἔχει τὴ σκληρότητα καὶ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ἀτσάλιου!

Πιὸ πέρα, ὁ Κεραυνὸς κάνει θαύματα. Ἀντιμετωπίζει τὴν ἐπίθεσι δέκα ἀπὸ τοὺς πῶς τραμεροὺς γκαγκστερς, τῆς Ἀμερικῆς ὀπλισμένους μὲ μαχαίρια πιστόλια, χειροβομβίδες καὶ σιδερένιες γροθιές!

Τὸν χτυποῦν μὲ λύσσα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, χωρὶς νὰ κατορθώσουν νὰ τὸν τραυματίσουν, ἐνῶ ὁ μικρὸς Γυῖος τοῦ Ὑπεράνθρωπου συσπρέφεται ἀνά-

μεσά τους, στριφογυρίζοντας με άπιστευτη γρηγοράδα και όρμη και άπαισιότητα με θαυατηφόρα γρονθοκοπήματα!

Σιγά - σιγά ή δύναμι και ή επιθετικότητα των γκάγκστερς ελαττώνεται και οι γραμμές τους αρχίζουν να υποχωρούν. Βλέποντας ότι οι άνθρωποι του κινδυνεύουν από στιγμή σε στιγμή να τó βάλουν στα πόδια, ό Σατούρ, που εξακολουθεί να παλεύη στον αέρα με τον 'Υπεράνθρωπο άποσπάται από τον αντίπαλό του και προσγειώνεται.

— 'Επάνω τους, παιδιά! , φωνάζει άγρια. 'Η νίκη είναι δική μας! Τσακίστε τους!

Και ό Σατούρ ό τρομερός Μαύρος 'Υπεράνθρωπος ρίχνεται έναντίον του Κεραυνού που εξακολουθεί να σκορπάη τον πανικό ανάμεσα στους γκάγκστερς!

Με μιá γροθιά στο στήθος ό Σατούρ στέλνει τó παιδί δέκα μέτρα μακριά μά την ίδια στιγμή, ή 'Αστραπή πετώντας σαν ένα μεγάλο χαριτωμένο χελιδόνι, επιτίθεται έναντίον του Μαύρου 'Υπεράνθρωπου από τά πλάγια, και, με μιá γροθιά στο σαγόνι, τόν κάνει να κλονιστή ούρλιάζοντας από πόνο!

Ό Κεραυνός που δέν είχε χάσει τίς αίσθήσεις του από τó χτύπημα του Σατούρ, στριφογυρίζει σαν σβούρα στον αέρα και επιτίθεται. 'Αρπάζει τόν αντίπαλό του σε μιá συντριπτική λαβή που κάνει τόν 'Υπεράνθρωπο του Κακού να συσπασθή φριχτά!

—Θά πεθάνης!, γρυλλίζει. Γυιέ του 'Υπεράνθρώπου θά πεθάνης!

Τό Ζίου - Ζίτσου
του Κοντοστούπη

ΜΕ ΜΙΑΝ άπότομη κίνησι, ό Μαύρος 'Υπεράνθρωπος άρπάζει τόν Κεραυνό από τó κεφάλι, πραβάει με δύναμι και τόν άπασπάει από έπάνω του. 'Επειτα τόν στριφογυρίζει, στον αέρα σαν σφέντονα και τόν παρτάει!

Ό Κεραυνός τιμάζεται μακριά με άπίστευτη φόρα, ταξιθεύοντας, μισολιπάθυμος, προς τόν τοίχο του φρουρίου. Με την όρμη που τόν είχε πετάξει ό αντίπαλός του αν χτυπήση πάνω στον τοίχο, ό Κεραυνός κινδυνεύει να σκοτωθή!

Μά ό Γυιός του 'Υπεράνθρώπου, μιá στιγμή πριν συγκρουσθή με τόν τοίχο λυγίζει τó κορμί του προς τά πάνω, περνάει ξηστό από τόν τοίχο και άμυλώνεται στον αέρα.

Οι γκάγκστερς παίρνοντας καινούργιο θάρρος από την επέμβασι του αρχηγού τους, όρμουν έναντίον των υπερασπιστών του φρουρίου, τους αναγκάζουν να υποχωρήσουν και χύνονται μέσα στην αλλη, όπου ή μάχη συνεχίζεται με την υπόλοιπη φρουρά.

Αυτό ήταν μεγάλο σφάλμα εκ μέρους τους γιατί οι φουροί που ήσαν έξω από την μάντρα τρέχουν και πιάνουν

τις πόρτες κλείνοντας τους γκάγκστερ μέσα στην αύλη.

Η μάχη έτοιμη μετατρέπεται σε πραγματική σφαγή μέσα στον περιωρισμένο χώρο της αύλης! Οί φρουροί και οί δολοφόνοι άλληλοεξαντώνονται, ενώ οί 'Υπεράνθρωποι και ό Σαπούρ συνεχίζουν την τριτανομαχία τους στον άέρα, πάνω από τά πλήθη τών συγκρουμένων!

Ό Κοντοστούπης ζαρωμένος στη γωνία του, μρυμυρίζει όσες πρασενχές είχε μάθει από μικρό παιδί.

«Πάτερ ήμών... ό έν τοίς ούρανοις... ώχ, ή καρδούλα μου!... Άγιασθήτω τό όνομά σου... ώχ, ή μεσούλα μου! Κάπηκε στη μέση... Δι' εύχών τών Άγίων Πατέρων ήμών... Άχ! Παράλιγο νά με πάρη τούτη ή σφαγή!... Σώσον, Κύριε, τόν λαόν σου... Πεθαίνω! Παθαίνω συγκοπή! Παναγίτσα μου! Χριστουλάκη μου!...»

Ένας γκάγκστερ προβάλλει ξαφνικά μπραστά του, κρατώντας ένα πιστόλι. Στρέφει τη κνήμη του προς τό νάνο κι' έτοιμάζεται νά τραβήξη τη σκανδάλη.

Ό νάνος πέφτει στα γόνατα, ενώ από τά μάτια του κυλούν πικρά, καυτερά δάκρυα.

— Μή, αδελφούλη μου! Μή με σκοτώσης! Είμαι από τούς δικούς σας! Είμαι άνθρωπος τού Σαπούρ! Ναί! Είμαι σκληρός και αίμοβόρος και μπαμπέσης! Ό Κοντοστούπης με τ' όνομα πού τόν τρέμουν όλες οί άστυνομίες της

Άμερικής! Μή με βλέπεις έτσι! Νά με δής όταν με πιάνει ό θυμός! Θά με φοδηθή τό μάτι σου! Μπορώ νά δαγκώσω λιοντάρι στο λαιμό!... Μή, σου λέω! Μήν πυροβολήσης γιατί μπορεί νά με σκοτώσης και τότε... θά μείνω έδώ χάμω και θά κλαίω θά κλαίω θά κλαίω, ώσπου... νά πεθάνω από τά πολλά δάκρυα!

Τό δάκτυλο τού γκάγκστερ πιέζει κιόλας τη σκανδάλη. Ό Κοντοστούπης τό βλέπει αυτό και ή καρδιά του πάει νά σπάση από την τραμάρα. Άπλώνει αστασιμένος και παγκόβλητος τά χέρια του για νά προστατεύση τό κεφάλι του και... συμβαίνει τό άπροσδόχο!

Τά χέρια του συναντούν τό ώπλισμένο χέρι τού γκάγκστερ και ένστικτωδώς έφαιμόζουν μία λαβή ζιζιζίτσου, πού ό νάνος είχε μάθει από τόν 'Υπεράνθρωπο.

Ό Κοντοστούπης κάνει μία στροφή γύρω από τόν έαυτό του, σκύβει και τραβάει μ' όλη του τη δύναμη. Ό γκάγκστερ παρατάει τό πιστόλι και τό κορμί του, μολοντί είναι πέντε φορές πιο βαρύ από τού Κοντοστούπη, διαγράφει μία γοργή τροχιά στον άέρα και δροντάει χάμω!

Κάνει νά σηκωθή, μα ό νάνος προλαβαίνει και με την κόψη της παλάμης του τόν χτυπάει στο λαιμό, άκριβώς επάνω στην καρωτίδα. Ό γκάγκστερ αφήνει ένα γουργούρισμα γεμάτο έκπληξη και

ἀπορία καὶ σωριάζεται ἀναίσθητος!

Ὁ Κοντοστούπης κατάπληκτος κι' ὁ ἴδιος γι' αὐτὸ πού συνέβη, τὸ παίρνει ἐπάνω του. Φουσκώνει τὸ στήθος του σὰν διάνος καὶ κυττάζει γύρω του μὲ βλέμμα, πού θυμίζει... ἄγριο, κουρσάρο ὅσο τὸ βλέμμα ἑνὸς σκυλιού μπορεί νὰ θυμίσει... λιοντάρι!

— Χά, χά, χά!, κάνει νευρικά. Ἦθελε νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸν Κοντοστούπη! Εἶδατε τί ἐπῆθε; Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι μοῦ... ἀνοιξε ἡ ὄρεξι καὶ μοῦρχεται τώρα νὰ χυμῆξω καὶ νὰ τσακίσω κοιμιά... ἑκατοστὴ γκάγκστερς!

Καί... τρυπώνει πάλι στὴ γωνιά του, ἀφοῦ πρώτα παίρνει ἀπὸ χάμω τὸ πεποιημένο πιστόλι τοῦ γκάγκστερ!

Ἀπὸ ἐκεῖ, κάθε φορά πού πλησιάζει κανέναν γκάγκστερ ὁ Κοντοστούπης κλείνει τὰ μάτια του, φράζει μὲ τὸ ἓνα χέρι του τὸ ἓνα αὐτί του καί... πυροβολεῖ μὲ τὸ ἄλλο!

Ἡ Ἀστραπὴ πέφτει πρὸς τὸ θάνατο!

Η ΜΑΧΗ γέρινε πρὸς τὸ μέρος τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ φρουρίου, ὅπου εἶναι κλεισμένοι οἱ θησαυροὶ τῆς ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως.

Οἱ γκάγκστερς, τσακισμένοι ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῶν φρουρῶν καὶ μὴ μπορῶντας νὰ ξεφύγουν γὰρ οἱ φρουροὶ ἔχουν πιάσει τὶς πόρτες τῆς

αὐλῆς, ἀρχίζουν νὰ παραδίδονται.

Σπὸν ἀέρα· ὅμως, ἡ σύγκρουσι ἀνάμεσα σπὸ Σατοῦο καὶ στοὺς Ὑπερανθρώπους συνεχίζεται μὲ ἀπίστευτὴ ἀγριότητα.

Οἱ γροθιές τοῦ Μαύρου Ὑπερανθρώπου κλονίζουν καὶ ζαλίζουν τοὺς ἀντιπάλους του. Μὰ καὶ οἱ γροθιές τῶν τριῶν φίλων μὲς κάνουν τὸ Σατοῦρ νὰ συσπάται φριχτὰ καὶ νὰ μουγγρίζει κάθε τόσο, βλαστημώντας ἀπαίσια καὶ κυττάζοντάς τους μὲ ἀπερίγραπτη λύσσα.

Ξαφνικά, ὁ Σατοῦρ κατορθώνει νὰ ἀρπάξῃ τὴ μικρὴ Ἀστραπὴ ἀπὸ τὴ μέση καὶ νὰ τὴν ἀκινητήσῃ σφίγγοντάς της γερὰ καὶ ζαλίζοντάς την μὲ μιὰ τρομερὴ γροθιά στὸ κεφάλι! Ἐπειτα, ὁ Μαῦρος Ὑπερανθρώπος, κρατώντας, τὴν Ἀστραπὴ ὅπως ἓνα κοράκι θὰ κρατοῦσε στὰ νύχια του μιὰ καρδερίνα, ἀπομακρύνεται σκίζοντας τὸν ἀέρα μὲ ἀπίστευτὴ ταχύτητα!

Ἀφήνοντας κραυγὲς θυμοῦ καὶ ἀγωνίας, ὁ Ὑπερανθρώπος κι' ὁ Κεραυνὸς χύνονται πίσω ἀπὸ τὸν Σατοῦρ καὶ ἀρχίζει ἓνα δαιμονισμένο κυνηγητὸ στὸν ἀέρα ἓνα κυνηγητὸ ζωῆς καὶ θανάτου γιὰ τὴν Ἀστραπὴ!

Καθὼς πετάει, ὁ Σατοῦρ χτυπάει μὲ μανία τὴν Κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου στὸ κεφάλι κάνοντας τὸ κορίτσακι νὰ ὑποφέρει πολὺ καὶ ζαλίζοντάς την τόσο ὥστε νὰ μὴν μπορῇ

να αντίδραση και να έλευθε-
ρωθί!

Συγχρόνως το άλλο μπρά-
τσο του Μαύρου Υπερανθρώ-
που σφίγγει με τρομακτική
δύναμη το κορμάκι του κορι-
τσιού, κάνοντάς τα κόκκαλα
της Άστραπής να τρίζουν
κινδυνεύοντας να σπάσουν!

Το πρόσωπο του κοριτσιού
είναι κοτακόκινο και οι φλέ-
βες έχουν έξογκωθή, που λες
και πάμε να σπάσουν! Η καρ-
διά της χτυπάει τρελλά! Οι
αισθήσεις της αρχίζουν να
την εγκαταλείπουν! Τα μάτια
της θαμπώνουν και η ανάσα

Με χειροπέδες στα χέρια ο Σα-
τούρ έκανε ένα νόημα...

της γίνεται κοφτή και γοργή,
λαχανιασμένη σαν την ανάσα
ένος έτοιμοθάνατου!

— Θα πεθάνεις!, γρυλλίζει
άπαίσιμα ο Σατούρ. Θα πεθά-
νεις για να δώσω έτσι στον
Υπεράνθρωπο, τον πατέρα
σου την πιο δυνατή και πιο
πικρή λύπη που μπορεί να δο-
κιμάσει άνθρωπος!

Έχει φτάσει τώρα πάνω ά-
πό έναν γκρεμό, που το βά-
θος του ξεπερνάει τα χίλια
μέτρα!

Με μια τελευταία γροθιά, ο
Σατούρ κάνει την Άστραπή
να χάσει τις αισθήσεις της και
την... παραιτείται! Το κορμί του
κοριτσιού πέφτει γοργά προς
το θάνατο! Όση άντοχή κι
αν έχει, το κορμί της Ντιάνας
δεν μπορεί να μην κοιματια-
στή πέφτοντας από τόσο ψη-
λά!

Μά καθώς το κοριτσάκι πέ-
φτει στριφογυρίζοντας αναί-
σθητο στον αέρα δυο μορφές
ή μια κόκκινη κι' ή άλλη κί-
τρινη κατεβαίνουν στο γκρε-
μό πετώντας για να την σώ-
σουν! Είναι ο Υπεράνθρωπος
κι' ο Κεραυνός, ο πατέρας
της κι' ο αδελφός της!

Απλώνουν τα μπράτσα
τους πιάνουν την Άστραπή
άπαλά πριν χτυπήσει κάτω
και την ανεβάζουν επάνω. Α-
κορμάκι της στο χώμα και
κουμπούν το ταλαιπωρημένο
ένώ ο Κεραυνός προσπαθεί
να την συνεφέρει, ο Υπεράν-
θρωπος γυρίζει για να απο-
γειωθή και να αντιμετωπίση
τον Σατούρ.

‘Ο Σατούρ κάνει νὰ πε-
τάξη τὴ χειροβομβίδα,
μὰ ἡ ‘Αστραπὴ χυμᾶει ἐ-
ναντίον του...

Μὰ ὁ Μαύρος ‘Υπεράνθρω-
πος ἔχει ἐξαφανιστῇ! Δὲ φαί-
νεται πουθενὰ γύρω, οὔτε
στὸν ἀέρα οὔτε στὸ ἔδαφος!
Σίγουρα ἀναγνωρίζοντας πῶς
εἶχε νικηθῇ, ἔσπευσε νὰ φύ-
γῃ γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν ἐκδί-
κησι τῶν ‘Υπερανθρώπων.

— Θὰ συναντηθούμε πάλι
Σατούρ!, μурμουρίζει ὁ ‘Υ-
περάνθρωπος. Καὶ τότε...

Ἡ ‘Αστραπὴ συνέρχεται
στὸ μεταξύ. Ἀνοίγει τὸ ὄμορ-
φα μάτια της καὶ κυττᾶζει
σαστισμένα γύρω, μὲ πόνον
καὶ ἀγωνία στὸ βλέμμα. Χα-
μογελαίνει ὅμως ὅταν ἀντηκρύ-
ζει τὸν ἀδελφὸ της καὶ τὸν
πατέρα της.

— Ἦταν τρομερό!, λέει μὲ
σπασμένη φωνή. Λίγο ἀκόμα
καὶ θὰ μὲ σκότωνε! Δὲν ἔχω

γνώρισε πιὸ δυνατὸ ἄνθρω-
πο!

Σηκώνεται, μὲ δυσκολία,
παίρνοντας θαθεῖες ἀνάσες.
Οἱ δυνάμεις της ξαναγυρίζουν
γοργὰ καὶ τὸ σῶμα της ποὺ
εἶναι ἐξαιρετικὰ προικισμένο
ἀπὸ τὴ φύσι συνέρχεται ἐντε-
λῶς μέσα σὲ λίγες στιγμές.

— Μὰς ξέφυγε ὁ Σατούρ!,
λέει ὁ ‘Υπεράνθρωπος. Δὲν
πειράζει ὅμως. Ματαίωσαμε,
τουλάχιστον τὴν ἐπίθεσί του
ἐναντίον τοῦ κυβερνητικοῦ Θη-
σαυροφυλακίου καὶ συντρίψα-
με τὸν τρομερὸ ἐγκληματικὸ
στρατὸ του! Ἄς γυρίσουμε
στὸ φρούριο.

Οἱ τρεῖς ‘Υπεράνθρωποι ἀ-
πογειώνονται καὶ πετοῦν
πρὸς τὸ φρούριο, σὰν τρία με-
γάλα χρωματιστὰ πουλιὰ.

**Φουτμπώλ
μέ.. χειροβομβίδες!**

ΣΤΗΝ αὐλή τοῦ κτιρίου καὶ ἔξω ἀπὸ αὐτήν, οἱ γκάγκστερς παραδίδονται τῶρα ὁμαδικά. Ἔχουν πετάξει χάμω τὰ ὅπλα τους καὶ οἱ φρουροὶ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ τοὺς ψάχνουν ἔναν - ἔναν καὶ τοὺς περνοῦν στὰ χέρια χειροπέδες!

Ὁ Κοντοστούπης μὲ καινούργιο κουράγιο τῶρα, κυκλοφορεῖ ἀνάμεσά τους σαλεύοντάς τὸ πιστόλι του ἀπειληθικά καὶ μορφάζοντας κωμικά!

— Για κύτταξέ τους! λέει περιφρονητικά, δείχνοντας, τοὺς γκάγκστερς μὲ τὴν κἀνὴν τοῦ πιστολίου του. Για κύτταξε κατὶ παλληκαριάδες! Μωρὲ φοικαράδες μου, ποὺ πήγατε νὰ σπάσετε τὰ μούτρα σας; Δὲ φρωτούσατε πρῶτα νὰ μάθετε πῶς ὁ μεγάλος ὁ τρομερὸς ὁ ἀσύγκριτος ὁ ἀδάμαστος Κοντοστούπης εἶχε ἔρθει ἐδῶ; Εἶδατε τῶρα τὶ πάθατε; Καὶ εἴσαιστε τυχεροί, εἴσαιστε πολὺ τυχεροὶ ποὺ δὲ θύμωσα πολὺ! Ἀλλοιῶς... Ἀγιοὶ Πάντες! Ἡ καρδούλα μου! Μέ... μὲ γελοῦν τὰ μάτια μου ἤ...;

Τὸ πρόσωπό του χλωμαίει νευρικά. Τὰ γόνατά του τρέμουν. Τὰ μάτια του πάνε νὰ βγοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους. Τὰ δάχτυλά του ἀνοίγουν κι' ἀφήνουν τὸ πιστόλι νὰ πέση χάμω.

Ὁ νάνος κυττάζει ἕναν ἀπὸ τοὺς γκάγκστερς, σὰν νὰ

ἔχη μπροστά του ἕνα φάντασμα. Τὰ χέρια του εἶναι δεμένα μὲ χειροπέδες καὶ προχωρεῖ ὑποτακτικά μαζί μὲ τοὺς ἄλλους.

— Ὁ... ὁ... ὁ... Σατούρ!, τραυλίζει: ἔντρομος ὁ Κοντοστούπης. Ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος! Χρι... Χριστουλάκη μου!

Βλέπει τὸν Σατούρ νὰ κάνη ἕνα νόημα σὲ μερικοὺς γκάγκστερς, ποὺ δὲν εἶχαν ὀκῆμαι χειροπέδες στὰ χέρια τους, καὶ βλέπει τοὺς γκάγκστερς νὰ χυμοῦν ξαφνικά καὶ νὰ σκαρφιλῶνουν σὰν πίθηκοι τὴν μάντρα τῆς αὐλῆς!

Ἐκεῖ μὲ μερικὲς γροθιές οἱ δολοφόνοι θέτουν ἐκτὸς μάχης δυὸ φρουροὺς ποὺ στέκονταν κοντὰ σ' ἕνα πολυβόλο τὸ ὀρπάζουν, τὸ στρέφουν πρὸς τὴν αὐλὴ καὶ φωνάζουν:

— Ψεῖ! τὰ χέρια ὀλοῖ, ἀλλοιῶς σὰς καθαρίζουμε!

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Σατούρ σπάξει τὶς χειροπέδες του μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, τραβάει ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ χειροβομβίδα καὶ σηκώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὴν πετάξῃ πρὸς μιὰ μεγάλη ομάδα ἀπὸ φρουροὺς καὶ ἀστυνομικοὺς!

— Χα... χα... χα... θήκαμε! τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης ἔνω τὰ δόντια του χτυποῦν δυνατὰ μεταξύ τους.

Μὰ τὸ ἐγκληματικό καὶ προδοτικό σχέδιο τοῦ Σατούρ δὲν εἶναι προωρισμένο νὰ πετύχῃ. Γιατί, καθὼς σηκώνει τὸ χέρι του πάνω ἀπὸ τὴν αὐλὴ τοῦ φρουρίου κἀνουν τὴν ἐμφάνισί τους οἱ

τρείς Ὑπεράνθρωποι!

Ἡ Ἀστραπή πρώτη ἀντιλαμβάνεται μὲ μιὰ ματιά τὴν καταισχύνη καὶ μὲ μιὰ κατακόρυφη βουτιά, ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ Σατούρ.

Ἡ μικρὴ γροθιά της χτυπάει τὸ Μαῦρο Ὑπεράνθρωπο ὅτῳ σβέσκο μὲ τόση δύναμι ὥστε ἀκούγεται ἓνα ξερὸ τρίξιμο κακκάλων!

Ὁ Σατούρ παραπατάει οὐρλιάζοντας καὶ δογγώντας ἀπὸ τὸν πόνο!

Ἡ χειροβομβίδα ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι του, διαγράφει μιὰ μικρὴ τροχιά στὸν ἀέρα καὶ πηγαίνει καὶ πέφτει πάνω στὸν... Κοινοστούπη!

Ὁ νάνος μὲ μιὰ ἀσυναίσθητη ἐναπικτώδη κίνησι, ἀρπάζει τὴ χειροβομβίδα στὸν ἀέρα καὶ χαμογελάει ἱκανοποιημένος.

— Σωστὸς τερματοφύλακας!, λέει μὲ καμάρι. Ὅταν ἦμουν μικρὸς ἦμουν ὁ καλύτερος ποδοσφαιριστὴς τῆς...

Εἰλεπεί τότε τι κρατᾷ στὰ χέρια του καὶ ἡ καημένη ἡ ψευδύλα του σπαρταράει ἀπὸ ἁπέραντο τρόμο.

— Πέ... πέ... πέ... θαναί!, τραυλίζει. Ὡχ, ἡ καρδούλα μου! Μ' ἔκανε κομματία! Μ' ἔκανε... κιμῶ! Δὲν ὑπάρχω πιά! Ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τῶβρης, Σατούρ! Μὲ γέλασες! Ἐκάνες τάχα πῶς μοῦ πετᾷς μιὰ μπάλλα καὶ μοῦ πέταξες χειροβομβίδα, ἀπίμε!

Χωρὶς νὰ ξέρη τί κάνει, ὁ Κοινοστούτης, πού εἶναι βέβαιος πῶς ἔχει πιά πεθάνει, σηκώνει τὸ χέρι του καὶ πε-

τάει τὴ χειροβομβίδα μακριὰ φωνάζοντας:

— Θὰ σοῦ βάλω... γκόλ!

Αὐτὸ πού ἐπακολουθεῖ εἶναι ἀνώτερο κάθε περιγραφῆς. Ἡ χειροβομβίδα ταξιδεύει στὸν ἀέρα πρὸς τὰ πάνω καὶ πηγαίνει καὶ πέφτει πάνω στὸ πολυβόλο, πού εἶχαν κυριεύσει οἱ γκάγκστερς.

Μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξι ἀντηχεῖ! Τὸ πολυβόλο μαζί μὲ τοὺς γκάγκστερς γίνεται χίλια κομματία! Τὸ ἐγκληματικὸ σχέδιο τοῦ Σατούρ εἶχε ἀποτύχει!

Μέσα στὴν αὐλὴ ἐπικρατεῖ γιὰ μερικὲς στιγμὲς μεγάλῃ σύγχυσι καὶ ἀναστάτῳσι. Ἐπειτα οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ φρουροὶ συγκεντρώνουν πάλι τοὺς γκάγκστερς κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν αὐτομάτων τους. Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραινὸς προσγειώνονται γιὰ νὰ βοηθήσουν τὴν Ἀστραπή.

Εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ ἐξοντώσουν μὲ κάθε θυσία αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν τρομερὸ ἀντίπαλό τους, τὸν ἐγκληματικὸ Μαῦρο Ὑπεράνθρωπο, τὸν ἐχθρὸ τοῦ κόσμου!

Ἡ ἔκπληξι τους ὅμως εἶναι πολὺ μεγάλῃ ὅταν προσγειώνονται δίπλα στὴν Ἀστραπή καὶ δὲ βλέπουν πουθενὰ τὸν Σατούρ!

Ψάχνουν ἀνάμεσα στοὺς γκάγκστερς μὰ δὲν βρίσκουν τὸν Μαῦρο Ὑπεράνθρωπο! Τί ἔγινε ὁ μυστηριώδης ἐχθρὸς τους τὸ ἀλλόκοτο δημιοῦργημα Ἐκείνου;

—Περίεργο!, μουρμουρίζει

ὁ Ὑπεράνθρωπος. "Ανοίξε ἡ γῆ καὶ τὸν κατὰπτε;

Τὸ κυνηγητὸ

Ξ ΑΦΝΙΚΑ μιὰ ὁμαδικὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως ἀκούγεται γύρω του. Κάποιος δείχνει πρὸς τὸν οὐρανὸ. Ὁ Ὑπεράνθρωπος κυττάζει πρὸς τὰ πάνω καὶ βλέπει... τὸν Σατούρ νὰ σκίζη τὸ γαλάζιο στερέωμα μὲ τὴ μαύρη σιλουέττα του!

Μὲ μιὰ ταυτόχρονη ἐκτίναξι, οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι ἀπογειώνονται καὶ ἀνυψώνονται σὰν βολίδες!

Ἀναπτύσσοντας ἀφάνταστη ταχύτητα ρίχνονται σ' ἕνα κυνηγητό, ἕνα τρελλὸ κυνηγητὸ πίσω ἀπὸ τὸ Μαῦρο Ὑπεράνθρωπο!

Καθὼς πετοῦν ξοπίσω του, μοιάζουν μὲ τρεῖς μεγάλους χρυσαετοὺς ποὺ κυνηγοῦν ἕνα μεγάλο κοράκι!

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς οἱ τέσσερις ἱπτάμενοι ἄνθρωποι χάνονται ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων ποὺ κατὰπληκτοὶ παρακολουθοῦν ἀπὸ κάτω τὸ πέταγμα τους!

Ὁ Σατούρ πετώντας μὲ ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ταχύτητα ἑνὸς ἀεροπρωτομένου ἀεροπλάνου, κατευνάζεται πρὸς ἕνα μεγάλο συγκρότημα βουνῶν, ποὺ ὑψώνεται πρὸς τὰ δυτικά, ἐλπίζοντας νὰ μπορέσῃ ἐκεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τοὺς διώκτες του. Σκοπεύει νὰ χωθῇ μέσα στὶς βαθεῖς χαράδρες τῶν βουνῶν

καὶ νὰ φύγῃ πρὸς τὰ βόρεια, ἐνῶ οἱ ἀντίπαλοί του θὰ ἔψαχναν νὰ τὸν βροῦν πρὸς ἄλλες κατευθύνσεις.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ὅμως μαντεύει τοὺς σκοποὺς του καὶ καταστρώνει ἕνα στρατηγικὸ σχέδιο.

—Φορεῖτε κι' οἱ δυὸ τὰ ρολογάκια - ραδιοπομπούς!, λέει στὰ παιδιὰ του. Ἐσύ, Ἀστραπή, θὰ στρίψῃς δεξιὰ καὶ θὰ πλησιάζῃς στὰ βουνὰ ἀπὸ τὸ βορρᾶ. Εσύ, Κεραυνέ, θὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ νότο. Μόλις ἀντικρύσῃ ἕνα ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας τὸν Σατούρ, θὰ εἰδοποιήσῃ ἁμέσως τοὺς ἄλλους δυὸ μὲ τὸ ραδιοτηλέφωνο. Σύμφωνοι;

Χωρίζουν. Ὁ Ὑπεράνθρωπος συνεχίζει τὸ πέταμά του ὁλόγισα πρὸς τὰ βουνὰ. Ἡ Ἀστραπή πλησιάζει ἀπὸ τὸ βορρᾶ.

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς φτάνει πάνω ἀπὸ τὴ βόρεια πλευρὰ τοῦ συγκροτήματος καὶ ἀρχίζει νὰ κάνῃ βόλτες πετώντας πότε χαμηλὰ καὶ πότε ψηλὰ, πρὸς κάθε κατεύθυνσι.

Γιὰ ἕνα δυὸ λεπτὰ δὲ βλέπει τίποτα ὑποπτο. Ξαφνικὰ ὅμως, καθὼς πετάει πάνω ἀπὸ μιὰ βαθεῖα πυκνόφυτη χαράδρα, διακρίνει μιὰ μεγάλη μαύρη μορφή μὲ κίτρινη μπέρτα νὰ κατεβαίνει πρὸς τὴν ἔξοδο τῆς χαράδρας πετώντας πολὺ χαμηλὰ καὶ πολὺ γοργά!

Εἶναι ὁ Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος!

Ἡ Ἀστραπή γυρίζει ἕνα

κούμπάκι στο ρολογάκι - ραδιοτηλέφωνο που έχει στο χέρι και λέει:

— Έδώ Άστραπή! Ό Σα τουρ κατεβαίνει! αυτή τη στιγμή μιιά χαράδρα στη βόρεια πλευρά του βουνού!

— Ερχόμαστε άμέσως!, άπαντάει ό 'Υπεράνθρωπος. Μην έπιτεθής μόνη σου!

Μά ή Άστραπή δέν ύπακούει. Φοβάται μήπως τούς ξεφύγει πάλι ό Μαύρος 'Υπεράνθρωπος του Κακού! Έξάλλου, τό κοριτσάκι θέλει νά τιμωρήση τόν Σατούρ γιά τή δολοφονική άπόπειρα, που είχε κάνει έναντίον της!

Γέρνει τό λιγνό, χαριτωμένο κορμί της πρós τά κάτω και πέφτει μέ όρμη και ταχύτητα βόμβας πρós τόν Σατούρ που δέν έχει άκόμα άντιλήφθ ή παρουσία της!

Μέ τή γροθιά της άνυψωμένη, ή κόρη του 'Υπεράνθρωπου συγκρούεται μέ τόν Μαύρο 'Υπεράνθρωπο, πέφτοντας πάνω του από τήν πλάτη του και χτυπώντας τον μέ όλη της τή δύναμη στόν τράχηλο.

Ό Σατούρ χάνοντας τήν ισορροπία του πετάγματός του, κάνει μιιά σβουρηχτή τούμπα στόν άέρα, λοξοδρομεί μουγγρίζοντας από λύσσα και πόνο και πηγαίνει και χτυπάει μέ άπίστευτη φόρα πάνω σ' ένα βράχο!

Χτυπάει εκεί μέ τόση φόρα ώστε γιά μερικές στιγμές μένει ασάλευτος μέ τό μυαλό ζολισμένο και τήν άνάσα κομμένη! Η Άστραπή δέ χάνει τή μοναδική αύτή εύκαιρία.

Ο Γ' ΤΟΜΟΣ

Ό Γ' Τόμος του «Υπεράνθρωπου» (τεύχη 17—24) άρχισε νά έτοιμάζεται. Όσοι από τούς άναγνώστας έπιθυμούν νά δέσουν τά τεύχη τούς μπορούν νά τά φέρουν στα γραφεία μας, ΛΕΚΚΑ 22, γιά νά πάρουν σειρά.

Χυμάει έπάνω του και του σφυροκοπάει τό πρόσωπο και τό κορμί μέ μιιά σειρά από χτυπήματα τόσο δυνατά ώστε τά κόκκαλα του Σατούρ τρίζουν όπως λίγη ώρα πριν έτριζαν τά κόκκαλα τής Άστραπής κάτω από τά δικά του χτυπήματα!

Γιά νά γλυτώση ό Μαύρος 'Υπεράνθρωπος ρίχνει πρós τά έμπρός τό κορμί του και τυλίγει μέ τά μπράτσα του τήν Άστραπή. Τό κοριτσάκι άμως μέ μιιά λυγερή κίνησι, ξεφεύγει μέσα από τά χέρια του, πηδάει πρós τά δεξιά και συνεχίζει τό σφυροκόπημά της από τά πλάγια.

Ό Σατούρ βογγάει τώρα υπόκωφα από τόν πόνο και τά μάτια του έχουν πάρει τήν έκφρασι κυνηγημένου και τρομαγμένου άγριμιού. Ό τρόμος του γίνεται μεγαλύτερος, όταν βλέπει τόν 'Υπεράνθρωπο και τόν Κεραυνό νά πλησιάζουν πετώντας όλοταχώς μέ τισ γροθιές τούς σφιγμένες!

Κυττάζει γύρω του σαν

τρελλός, βλέπει κοντά του τὸ μικρὸ στόμιο μιᾶς σπηλιάς καὶ μ' ἓνα τεραστίο πῆδημα ἀπελπισίας χώνεται ἐκεῖ μέσα!

Ἡ Ἀστραπή κάνει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος ποὺ προσγειώνεται ἐκείνη τῇ στιγμή τὴν σταμάτά.

— Ὁχι!, λέει. Στάσου, Ἀστραπή! Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃς ἐσὺ ἐκεῖ μέσα!

Προχωρεῖ μόνος στὴ σπηλιά, ποὺ καταλήγει σ' ἓνα ὑπάγειο δρόμο. Ἀκολουθεῖ τὸ δρόμο καὶ βλέπει φῶς τῆς ἡμέρας στὸ βάθος του! Ἡ σπηλιά ἔχει δυὸ ἐξόδους!

Τρέχει στὴ δεύτερη ἐξοδο καὶ βλέπει αὐτὸ ποὺ περιμένα! Ὁ Σατούρ ἔχει βγῆ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἔχει ἀπομακρυνθῆ κιάλας πολὺ μέσα στὸν οὐρανό! Εἶναι πολὺ μακριὰ γιὰ νὰ τὸν κυνηγήσουν καὶ νὰ τὸν φτάσουν τώρα!

— Μοὺ ξέφυγες Σατούρ!, μουρμουρίζει. Σὲ νικήσαμε, νικήσαμε τὸ Κακὸ καὶ καταστρέψαμε τὰ σχέδιά σου, ἀλλὰ μᾶς ξέφυγες! Θάρθη μιὰ μέρα ὅμως ποὺ θὰ ἀπαλλάξουμε τὴν Ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν ἐγκληματικὴ ἀπειλὴ σου!

Ἀργότερα στὸ σπίτι τοῦ Τζιμ Μπάρτον, ὁ Κοντσοῦπης πηγαίνει καμαρωτὰ μπροστὰ στὸν Τσιπιτσιπί, φουσκώνοντας τὸ στήθος τοῦ σὰν διάνος.

— Εἶσαι φοβερὸς καὶ τρομερός!, λέει. Σκέψου ὅτι ἔπαιξα φουτμπῶλ μὲ τὸν Σατούρ, χρησιμοποιώντας ὡς μπάλλα μιὰ... χειροβομβίδα!

— Καὶ ντὲν φοβήθηκες; ρωτάει ὁ Τσιπιτσιπί κάνοντας τὰ χα πῶς τὸν θαυμάζει.

— Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ; φωνάζει ὁ Κοντσοῦπης. Μόνο τὸ Θεὸ φοβᾶμαι ἐγώ! Δέν... Τὶ εἶναι αὐτό;

Ἐνα στρόγγυλὸ ἀντικείμενο γλυστρᾷ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Τσιπιτσιπί καὶ κυλάει στὸ πάτωμα.

— Εἶναι μιὰ... μιὰ... μιὰ χειροβομβίδα!, τραυλίζει ὁ νάνος. Χάθηκε! Ὁχι, ἡ καρδούλα μου! Πεθαίνω!

Καὶ σωριάζεται λιπόθυμος!...

Ξεκαρδισμένος στὰ γέλια, ὁ Τσιπιτσιπί σηκώνει ἀπὸ χάμα τὸ στρόγγυλὸ ἀντικείμενο. Εἶναι ἓνα μεγάλο ξύλινο αὐγὸ τοῦ Πάσχα ποὺ ὁ Τσιπιτσιπί εἶχε βάψει ἀπ' ἔξω σὰν χειροβομβίδα γιὰ νὰ πειράξῃ τὸν... ἄσπρονδο φίλο του!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ θάνατο Ἀστραπῆ.

Ἀποκλειστικότης «Ὑπεράνθρωπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσίς.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1. 'Υπεράνθρωπε, S.O.S. 'Η Γῆ κινδυνεύει!	12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου.
2. Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.	13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν
3. Τὸ κυνήγι τῶν 'Ιπταμένων Δίσκων.	14) 'Ο Προδότης παγιδεύεται.
4. Μόνος ἐναντίον χιλίων.	15) 'Ο Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ Ζούγκλα!
5. Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέου.	16) 'Ο Πέτρινος Κύκλωπας.
6. Οἱ 'Υπάνθρωποι ἐξοντώνοντα.	17) 'Αστραπή, ἡ Κόρη τοῦ 'Υπερανθρώπου.
7. Σύγκρουσις Γιγάντων	18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ
8. 'Ο Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει	19) 'Ο "Αρχὸν τοῦ Κόσμου.
9) Κεραυνὸς ὁ Γυιὸς τοῦ 'Υπερανθρώπου.	20) 'Ο Τρόμος τῶν 'Ωκεανῶν.
10) Στὰ δόντ'α τοῦ Λιονταριοῦ.	21) Βασιλιάς τῶν 'Ερυθροδέρμων.
11) Οἱ 'Αετοὶ ἐξορμοῦν!	22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου 'Ελέφαντα.
	23) 'Η 'Αστραπή ἐπιτίθεται.
	24) Στὴν 'Αγκαλιὰ τῶν 'Ερπετῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οἱ ἀναγνώστες μας εἰς τὴν 'Αγγλίαν, μποροῦν ἀπὸ σήμερα νὰ προμηθεύονται ὅλα τὰ τεύχη τῶν ἐκδόσεών μας, «Μικροῦ 'Ηρώος» κλπ. ἀπὸ τὸ διδλισπωλεῖον «ZENO», ὁδὸς Δανίας 6, τομεὺς 2, Λονδίνον, καὶ διδλισπωλεῖσθ «ATHENE» ὁδὸς 'Εβερσῶλτ 261, τομεὺς 1, Λονδίνον.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

'Εχουν ἐτοιμασθῇ καὶ πωλοῦνται στὰ γραφεῖα μας (Λέκκα 22) οἱ δύο πρῶτοι τόμοι τοῦ «'Υπερανθρώπου τεύχη 1—8 καὶ 9—16).

Γιὰ ὅσους θέλουν νὰ δέσουν τὰ τεύχη τους, διδλισποδετικά ἐκάστου τόμου δραχ. 5.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος Ιον — Τόμος 4ος — Άρ. τεύχους 25 — Δραχ. 2
Γραφεία: 6δ6ς Λέκκα 22 (έντ6ς τής στοάς), Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Τσιταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικού:		Συνδρομαί έξωτερικού:	
Έτησία	δρχ. 100	Έτησία	Δολλάρια 4
Έξάμηνος	» 55	Έξάμηνος	» 2

Στ6 έπ6μενο τεύχος, τ6 26, π6υ κυκλοφορεί τήν έρχ6-
μενη έβδομάδα μ6 τ6ν τίτλο:

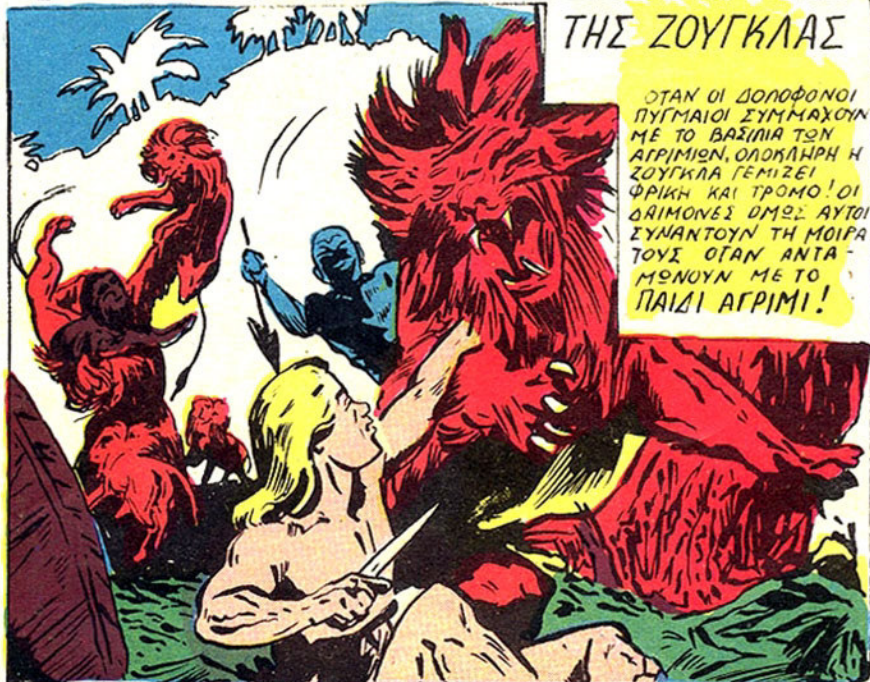
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ

θα απολαύσετε τήν πιδ συγκλονιστική περιπέτεια τ6ν Υ-
περανθρώπων!

Άγωνία, τιτανομαχίες, δράσεις καί γέλια!

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΑΓΡΙΜΙ ΚΑΙ ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΟΤΑΝ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ
ΠΥΓΜΑΙΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΥΝ
ΜΕ ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΑ ΤΩΝ
ΑΓΡΙΜΙΩΝ, ΟΛΟΚΛΗΡΗ Η
ΖΟΥΓΚΛΑ ΓΕΜΙΖΕΙ
ΦΡΙΚΗ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟ! ΟΙ
ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΔΜΩΣ ΑΥΤΟΙ
ΣΥΝΑΝΤΟΥΝ ΤΗ ΜΟΙΡΑ
ΤΟΥΣ ΟΤΑΝ ΑΝΤΑ-
ΜΟΝΟΥΝ ΜΕ ΤΟ
ΠΑΙΔΙ ΑΓΡΙΜΙ!

ΚΑΘΩΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΑΓΡΙΜΙ ΚΙ' ΟΦΙΛΟΣ
ΚΕΕΤΟ ΠΕΡΠΑΤΟΥΝ ΜΕΣΑ ΣΤΗ
ΖΟΥΓΚΛΑ, ΣΤΗΝΟΥΝ Τ'ΑΥΤΙ ΤΟΥΣ...

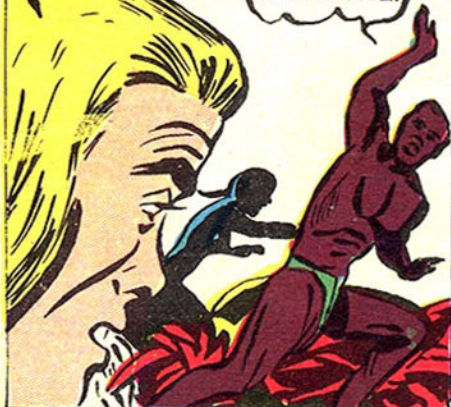
ΑΚΟΥ ΚΕΕΤΟ, ΟΙ ΗΧΟΙ ΑΥΤΟΙ
ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ ΤΡΟΜΟ!

ΝΑΙ, ΠΑΙΔΙ
ΑΓΡΙΜΙ!

ΣΤΑΘΗΤΕ!
ΓΙΑΤΙ ΤΡΕΧΕΤΕ;

ΕΡΧΟΝΤΑΙ
ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ.
ΟΙ ΦΟΝΙΑΔΕΣ!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ